Leiderschap tussen volksgemeenschap en elitedenken

Michael Kühnen

Nederlandse vertaling van Führertum zwischen Volksgemeinschaft und Elitedenken, door Michael Kühnen, 96 JdF / 1985

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Index

In plaats van een voorwoord: mijn bekentenis **4**

Deel I - De Führer

De Führer 6
De mens 9
De veroveraar 11
De tijdswender 13
De visionair 17
Onze Hitler 19

Deel II – Leiderschap, de partij en elitevorming

Het Führerbeginsel 21
De partij 22
Leidersselectie 24
Het leiderskorps 25
Elitescholing 27
Volksgemeenschap en elite 30
De Nieuwe Orde 32

Deel III – De senaat

De senaat 34
De senaatsgedachte 35
De vorming van de senaat 37
De macht van de senaat 39
De senaat in de Nieuwe Orde 41

Deel VI – Nationalsocialistische leiderpersonen

Nationaalsocialistische leiderpersonen 42
Rudolf Hess 43
Ernst Röhm 46
Dr. Joseph Goebbels 49
Willy Krämer 51
"Armin" 54
Gerd Lauck 56

Het Nieuwe Front **58**

In plaats van een voorwoord: mijn bekentenis

Jazeker – ik vereer Adolf Hitler! Hij was een van de helden van mijn jeugdjaren, de leidende figuur tijdens mijn rebelse periode en hij blijft tot op de dag van vandaag het grote voorbeeld van de bewuste nationaalsocialistische revolutionair tot wie ik ben gerijpt.

Adolf Hitler – de Führer! Niet zomaar een Führer, niet gewoon een fascinerende historische gestalte, maar dé Führer. Hij was het voor hen die hem nog mochten meemaken, en hij blijft het voor hen die trouw aan zijn politiek testament vechten voor de stralende wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging.

Wanneer een nationaalsocialist, direct of indirect, voor zichzelf de titel opeist van nieuwe Führer van Duitsland of zelfs maar van de beweging, zal hij op mijn verzet stuiten. Wanneer een goedbedoelende Duitser mij als zodanig wil aanduiden, ervaar ik dat als een fysieke pijn en wijs ik het resoluut af. Wie na 1945 de Führertitel voor zichzelf claimt, is een arrogante schoft en doet geweld aan de geest van het nationaalsocialisme en aan de nagedachtenis van Adolf Hitler. Er komen weer organisatieleiders, leidinggevende kameraden, ambtsdragers en andere leiders in onze beweging. Er zullen ooit ook weer partijleiders van de NSDAP en nationaalsocialistische kanseliers van een nieuw rijk komen, maar er is en blijft slechts één Führer: Adolf Hitler!

In de Führer vonden idee en partij hun volmaakte uitdrukking. Persoonlijkheid en zaak waren identiek. In de Führer, de grootste mens en de voltooier van de Duitse geschiedenis, belichaamde zich Duitsland zelf. Er bestond geen onderscheid meer tussen Führer, partij, nationaalsocialisme en Duitsland. Daarom volgde het volk hem tot de laatste dag. Adolf Hitler was de man van het lot. In heidense tijden zou men hem als een god hebben vereerd, in de middeleeuwen als een door God gezondene. Ook wij jongeren, die hem zelf niet meer hebben meegemaakt, hebben geen nieuwe Führer nodig: wij hebben Adolf Hitler, zijn geest, zijn erfenis en zijn opdracht!

Na Adolf Hitler mag niemand meer zijn eigen persoon gelijkstellen met het idee, met de partij of met Duitsland. Alleen zo'n unieke historische genie, alleen zo'n man van het lot was door de Voorzienigheid daarvoor uitverkoren en werd daarin bevestigd door de grenzeloze liefde en verering van zijn volk. Wij allen dienen – als erfgenamen – het idee en zijn werktuigen van de partij. Uit onze gelederen kunnen en zullen leiders voortkomen, maar de Führer – de mens en zijn titel – is voor ons iets heiligs. Wee degene die zich daaraan vergrijpt!

Kritiek? Natuurlijk is er kritiek. Ook Adolf Hitler was een mens en ook hij maakte fouten. Dat Führer en partij identiek waren, had tot gevolg dat er bij verkeerde beslissingen geen tegenwicht bestond. In de volgende tekst zullen enkele kritische opmerkingen vallen. Dat is noodzakelijk en juist – niet om ons tegenover de geschiedenis als betweters op te stellen, niet om de nagedachtenis van de Führer te schenden, maar om in de toekomst dezelfde fouten te kunnen vermijden.

Door deze hele tekst loopt de grondgedachte dat ook de leiders, en ook de toekomstige partijleider, zich moeten beschouwen als werktuigen, als dienaren, als gevolmachtigden van de partij. Niet: "De Führer heeft altijd gelijk", maar: "De partij heeft altijd gelijk!"

Daarmee trekken we de consequentie uit het feit dat de gelijkstelling van de taak van de partij met de wil van de Führer, zelfs tijdens de heerschappij van de uitzonderingsmens Adolf Hitler, uiteindelijk noodlottig is gebleken. Besmeuren we met deze vaststelling de nagedachtenis aan de Führer? Nee! Want deze alles meeslepende, fascinerende en vormgevende persoonlijkheid moest noodgedwongen in zo'n

allesoverheersende positie groeien. Tegen de wil van een Adolf Hitler – tegen dit genie van de wil – bestond geen tegenwicht, geen correctief. Niet omdat hij dat niet zou hebben geduld, maar omdat het in zijn schaduw geen innerlijke rechtvaardiging en geen uiterlijke instemming had kunnen vinden.

Toch moeten we ons altijd bewust blijven van het unieke en buitengewone van de gestalte van onze Führer. Zijn positie was niet de normale en is als zodanig niet voorbeeldig voor ons, zijn erfgenamen! In zijn politiek testament heeft Adolf Hitler daar zelf rekening mee gehouden en een rijkspresident, een rijkskanselier en een partijminister benoemd, zonder dat duidelijk werd hoe men zich hun werk en bevoegdheden in detail moest voorstellen. Maar toch spreekt daaruit de erkenning van de uniciteit van de positie van de Führer, die na hem niemand meer in deze vorm voor zichzelf mag claimen.

Führerschap in het nationaalsocialisme is dus geen na-aperij van de praktijk van het Derde Rijk, die volledig op de uitzonderingsmens Adolf Hitler was toegespitst. Führerschap moet opnieuw worden begrepen, het Führerbeginsel moet opnieuw worden gedefinieerd. Dat moet de kern van het onderhavige werk zijn.

We zullen ook herinneren aan grote nationaalsocialistische leiderfiguren die ons als voorbeeld kunnen dienen en in wie nationaalsocialistisch führerschap gestalte krijgt. Maar we beginnen met de gedachten over de Führer, want pas zijn historische, titanische gestalte maakte het nationaalsocialisme tot die kracht die in staat was een nieuwe wereld en een nieuwe tijd te scheppen.

Michael Kühnen

JVA Butzbach, 27 december 1985/96 JdF

De Führer

Bijna geen enkel ander volk herkent zich zo sterk in zijn grote mannen en leiders, en vereert hen met zo'n hartstochtelijke kracht als het Duitse volk. Waar andere volkeren hun identiteit vinden in een sterk en natuurlijk nationaal gevoel, in hun staatssymbolen, in hun ononderbroken traditie, in een staats- of religieus ethos, in een heersende dynastie of zelfs in een grondwet, hadden de Duitsers altijd alleen hun leiders. Zij waren het die, over alle tragische breuken, omwentelingen en splijtingen heen die de ongelukkige ligging in het midden van Europa en de daaruit voortkomende inmenging en invloeden van onze buren veroorzaakten, Duitsland belichaamden en een nationaal zelfbewustzijn mogelijk maakten.

De grote Duitse keizers van de middeleeuwen – Otto de Grote en de twee Staufenkeizers Frederik I Barbarossa en zijn kleinzoon Frederik II, "de verbazing van de wereld", waarin het Eerste Rijk zijn hoogtepunt bereikte –, Luther, de bevrijder van de Duitse geest en schepper van de Duitse hoogtaal, Frederik de Grote, Bismarck, de stichter en ijzeren kanselier van het Tweede Rijk: zij allen waren leiderfiguren. Zij allen zijn ook mythische gestalten geworden, van wie de verbeelding, de verering en de liefde van de Duitsers zich meester maakten en waarin Duitsers zich als Duitsers herkennen en Duitsland over alle kloven en splijtingen heen weer tot zichzelf komt.

Adolf Hitler, de schepper van het Derde Rijk, is dé Führer. In hem voltooit zich de Duitse geschiedenis, die tegelijk de geschiedenis is van de Duitse Führer-mythe. Onder hem bereikte Duitsland zijn grootste macht. Niemand anders is ooit zo door zijn volk vereerd en bemind geworden.

Noch in de eenmaal bereikte machtspositie van de Duitse natie, noch in de verering door zijn volk zal de Führer Adolf Hitler in de toekomst kunnen worden overtroffen. Daarom zien wij in hem de voltooier van de Duitse geschiedenis. Voor ons – de erfgenamen – blijft er niets anders over dan zijn werk op te nemen, verder vorm te geven en het duurzaamheid te verlenen. De erfenis van de Führer is de opbouw van het duizendjarige rijk, een door de nationaalsocialistische idee gevormde, ras- en natuurgerechte Nieuwe Orde, een nieuwe hoogcultuur. Deze zal de wonden, breuken, splijtingen en scheuren in de Duitse volksgemeenschap helen en ons volk een natuurlijke en onbelemmerde ontplooiing mogelijk maken. In het nieuwe rijk en in de nationaalsocialistische idee zal Duitsland zichzelf terugvinden. Ook de Nieuwe Orde zal haar leiders nodig hebben en voortbrengen. Maar van de Führer en van een Führer-mythe, waarin de Duitse natie zich steeds moest terugtrekken om als zodanig te overleven, haar zelfbewustzijn en haar wil tot zelfbehoud te behouden, zal het niet meer nodig zijn. Dat danken wij aan Adolf Hitler en aan zijn historische en wereldbeschouwelijke erfenis, die hij ons ter voltooiing heeft nagelaten.

Wie en wat is deze Adolf Hitler nu voor ons, die zijn erfenis de toekomst in dragen?

De staatsman Adolf Hitler werd geboren in de pijnlijke dagen van de Duitse nederlaag in de Eerste Wereldoorlog, in de donkere en eerloze dagen van de Novemberrevolutie van 1918, waarin het Tweede Rijk roemloos ten onder ging. Hijzelf beschrijft dit in een passage van zijn boek *Mein Kampf*, die eindigt met de beroemde woorden: "Ik echter besloot politicus te worden!"

Welke doelen had deze politicus Adolf Hitler?

Aan de top van alle politieke inspanningen stond de uitwissing van de schande van die landverraderlijke Novemberrevolutie, die de Duitse nederlaag bezegelde en definitief maakte: "Een november 1918 mag in de Duitse geschiedenis nooit meer voorkomen!"

Nadat de overwinnaars in Versailles, in strijd met hun beloften, geen vrede van verzoening en rechtvaardigheid maar een dictaat van Duitse vernedering en onderwerping hadden afgekondigd, breidde het doel van Hitler zich uit tot de strijd tegen Versailles en de schepping van een vrij en trots Duitsland dat alle Duitsers moest omvatten. Daartoe moest het Duitse volk worden omgevormd tot een eenheidswillende en onbreekbare gemeenschap, een echte volksgemeenschap, waarin alle lagen en groepen zich thuis voelen en waarvoor zij bereid zouden zijn te leven, te werken en desnoods te sterven. Dat was alleen mogelijk als de natie niet alleen het thuis was van de aristocratische en burgerlijke lagen, die zich van oudsher als "nationalisten" beschouwden, maar ook voor de brede massa van het volk en vooral voor de arbeiders de natie tot thuis werd. Het winnen van de arbeider voor de Duitse natie – dat werd het wezenlijke binnenlandse politieke doel van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, die de politicus Adolf Hitler in de jaren van de strijd opbouwde. Wanneer de willensgemeenschap van het Duitse volk op basis van een Duits socialisme, dat de arbeiders voor de natie won, werkelijkheid was geworden, wanneer het Verdrag van Versailles was overwonnen en alle Duitsers in één rijk hun thuis hadden gevonden, dan moest dit rijk eindelijk uitbreken uit de tragische middenpositie die het altijd tot slachtoffer van zijn buren had gemaakt en die een natuurlijke ontplooiing had verhinderd. Daarom moest dit rijk Europa vanuit het midden vormgeven en voor het Duitse volk voldoende levensruimte winnen, zodat het, onaantastbaar en vrij, zichzelf kon voeden, zijn onafhankelijkheid kon verdedigen en zijn ontwikkeling kon veiligstellen.

Dat waren de doelen van de politicus Adolf Hitler. Om ze te bereiken bouwde hij de NSDAP op. Op 30 januari 1933 nam hij de macht over. Nu moest hij zich als staatsman bewijzen!

Het ging niet langer om het formuleren van doelstellingen, maar om hun concrete verwezenlijking: van binnenuit door het overwinnen van de klassenbarrières een echte volksgemeenschap scheppen als voorwaarde voor het herwinnen van de nationale vrijheid en onafhankelijkheid naar buiten toe, het overwinnen van het Verdrag van Versailles, de vereniging van alle Duitsers en het winnen van voldoende levensruimte. Daartoe had de staatsman Adolf Hitler een helder en overtuigend concept uitgewerkt: van binnenuit moesten klassen en lagen door verzoening van het oude en het nieuwe Duitsland in de willensgemeenschap van het Duitse volk worden opgenomen. Symbool van deze verzoening werd de "Dag van Potsdam", waarop die krachten van de oude tijd in bestuur, economie en Reichswehr, die men in de kern "nationaal" achtte, werden erkend en in dienst van de nieuwe staat werden gesteld, zonder hun machtsposities aan te tasten. Tegelijkertijd werden de arbeiders gewonnen door een sociaal opbouwwerk.

Naar buiten toe moest de beslissende fout van het keizerrijk worden vermeden en iedere tweefrontensituatie worden voorkomen. Dat moest worden bereikt door afstand te doen van koloniën en van een agressieve wereldhandelspolitiek, waarmee men een bondgenootschap met Engeland wilde verwerven. Daarnaast moest Italië als bondgenoot worden gewonnen, zodat Frankrijk door beide bondgenootschappen geïsoleerd zou raken en een opmars naar het oosten mogelijk werd, die tegelijk het bolsjewisme zou vernietigen en levensruimte in Rusland zou winnen, dat tot het "Duitse India" was voorbestemd. Deze conceptie was in zichzelf sluitend, logisch en kwam evenzeer tegemoet aan de Duitse belangen als aan het doel van een rechtvaardige orde in Europa. Niemand behalve bolsjewistisch Rusland had daarbij iets te verliezen.

De prestatie van een staatsman moet niet worden beoordeeld naar de vraag of alles precies zo is verlopen als hij oorspronkelijk had gepland, maar ook niet naar wat hij eigenlijk had gewild. Er is maar één maatstaf: succes!

Tot 1938/39 spreekt dit succes ondubbelzinnig voor de staatsman Adolf Hitler. Was hij aan het eind van 1938 of begin 1939 gestorven of het slachtoffer geworden van een aanslag, dan zou niemand hebben getwijfeld dat hij de grootste staatsman uit de Duitse geschiedenis was: ongeveer 90 procent van het Duitse volk stond verenigd achter hem, de arbeidersklasse was het trouwste deel van de Duitse volksgemeenschap geworden, het Verdrag van Versailles was verscheurd, de Duitsers van Oostenrijk en het Sudetenland waren vreedzaam naar het rijk teruggekeerd en er was een Duitse overheersing in Midden-Europa gevestigd. Zes jaar later echter moest het nieuwe rijk een onvoorwaardelijke capitulatie ondertekenen en verloor Duitsland iedere vrijheid, zijn eenheid en zijn onafhankelijkheid. Uiteindelijk is de staatsman Adolf Hitler dus toch mislukt. Dat mogen we niet verdringen.

Ook Adolf Hitler was een mens, ook hij heeft fouten gemaakt. Nationaalsocialistische politiek van vandaag mag zich daarom niet beperken tot het klakkeloos kopiëren van alles wat de Führer als staatsman heeft gedaan of gewild. Want het uiteindelijke falen van 1945 was geen onvermijdelijk lot, maar een duidelijk gevolg van gemaakte fouten. In de binnenlandse politiek had de poging tot verzoening met in de kern reactionaire krachten, met de oude machtselite in bestuur, economie en Wehrmacht, evenals de uitschakeling van de revolutionaire nationaalsocialisten, vooral in de SA op 30 juni 1934, zich diep noodlottig uitgewerkt. Juist die reactionaire krachten waren het die tijdens de Tweede Wereldoorlog door voortdurend hoog- en landsverraad de Duitse oorlogvoering saboteerden en uiteindelijk een beslissende rol speelden bij de nederlaag. In de buitenlandse politiek daarentegen waren de bondgenootschapsplannen niet realiseerbaar gebleken. Groot-Brittannië koerste onder zionistische en Amerikaanse invloed consequent op een nieuwe wereldoorlog aan om Duitsland, overeenkomstig zijn oude (zij het achterhaalde) "balance of power"-politiek, als sterkste Europese macht te vernietigen.

Het was niet Adolf Hitler, maar andere nationaalsocialistische politici wier concepten achteraf juist bleken: Ernst Röhm en Gregor Strasser, de twee prominentste slachtoffers van de reactionaire moordintrige van 30 juni 1934!

Zij hadden een consequente socialistische revolutie geëist ter uitschakeling van de reactie en daarmee de opbouw van een nationaalsocialistisch bestuur en een nationaalsocialistische volkshuishouding, alsook een nationaalsocialistisch revolutionair leger. Zij wilden een continentaleuropese politiek van toenadering tot Frankrijk en de Sovjet-Unie, bondgenootschappen met de ontwakende volkeren van de Derde Wereld en een front tegen het Britse imperium, waaruit men de levensruimte voor Duitsland had kunnen winnen. Dit revolutionaire nationalisme is onze huidige traditielijn: een front tegen het kapitalistische Westen, toenadering tot de Sovjet-Unie, bondgenootschappen met de ontwakende naties overal ter wereld en van binnenuit de opbouw van een echte volksgemeenschap door een diepgaande, socialistische revolutie!

In zijn laatste uitvoerige politieke analyse, de zogenoemde "Bormann-dictaten" in het voorjaar van 1945, toont Adolf Hitler zich opnieuw als geniale staatsman, trekt hij de balans van een mislukte politiek en eist hij de terugkeer naar de revolutionaire uitgangspunten van de nationaalsocialistische idee in de strijd tegen de reactie. Zo eren wij de levensprestatie van de staatsman, bewonderen wij zijn successen, analyseren wij zijn fouten om ze in de toekomst te vermijden, bekennen wij ons tot zijn laatste inzichten, maar in ons politiek handelen kopiëren wij het verleden niet, maar vormen wij zelf onze toekomst.

De mens

Achter de prestaties en dwalingen van de staatsman, achter de positie van de Führer in al haar aspecten die nog ter sprake zullen komen, gaat de mens Adolf Hitler schuil: een mens die, zoals wij allen, vreugde en leed, enthousiasme en verdriet, geestdrift en tragiek, hoop en wanhoop heeft gekend en beleefd. Een mens die hulparbeider was, geen voltooide opleiding had en die in de Eerste Wereldoorlog als naamloze soldaat zijn plicht deed. Een mens die uit de tragiek van de Duitse nederlaag kracht en vastberadenheid putte om politicus te worden en het Duitse lot te keren. Niets leek hem daartoe in staat te stellen, niets kon hem daarbij helpen: hij had geen geld, geen positie in de wereld, geen invloedrijke vrienden en geen betekenisvolle politieke beweging achter zich. Hij werd de leider van een handvol mannen, waaruit hij de NSDAP vormde, en begon daarmee het hart van zijn volk te veroveren.

Dertien jaar duurde deze strijd en uit de naamloze mens was de rijkskanselier van Duitsland geworden. Zes jaar later was hij de onbeperkte Führer van zijn volk en de schepper van een Groot-Duits Rijk, die miljoenen volksgenoten uit de ooit afgescheiden gebieden had thuisgebracht, die het Verdrag van Versailles had overwonnen en om wie de hele Europese politiek draaide. Weer drie jaar later was hij de heerser over een verenigd Europa; van de Pyreneeën tot de Kaukasus, van het Noordkaap tot aan de Egyptische grens reikte zijn macht, gold alleen zijn woord.

In de weinige jaren die hem nog restten, verzwoer zich bijna de hele wereld, zetten hele continenten zich in beweging, alleen om deze ene man ten val te brengen en te vernietigen. Het lukte, maar tegen de prijs van de vernietiging van Europa en zijn wereldmacht, tegen de prijs van miljoenen doden die werden geofferd alleen omdat de machten achter de schermen dachten deze mens niet te kunnen verdragen. Hij moest sterven en vallen – tegen elke prijs! Maar zijn geest leeft verder, zijn ideeën verspreidden zich en wonnen jonge mensen – ver buiten de gebieden die hij ooit militair beheerste. Zijn erfgenamen en volgelingen verzamelen zich, behalve in Europa, ook in Noord- en Zuid-Amerika, in Zuid-Afrika, Australië en Nieuw-Zeeland, overal waar blanke mensen wonen. Maar ook in Arabië en Azië wordt hij door velen vereerd en bewonderd. Als dode reikt zijn woord verder dan in de tijden van zijn grootste macht. Welk een mens! Wat voor een mens!

Ja – wat voor een mens? Wat maakte hem daartoe in staat, wat was het bijzondere aan hem? Wie was de mens Adolf Hitler?

Het zijn de herinneringen van zijn jeugdvriend Kubizek, die hem kende toen zijn Weense ellendetijd begon en die deze jaren met hem deelde, die ons de mens tonen en de wording van een karakter dat sterk genoeg werd om de wereld te veranderen. Niet machtswellust dreef deze mens, niet persoonlijk eerzucht, maar het bewustzijn van een overmachtige zending, van een opdracht van het lot die sterker was dan de beperkingen die afkomst, opleiding en vermogen hem oplegden, vervulde hem.

Deze bovenpersoonlijke kracht voelde zijn vriend als eerste en later zijn hele volk en vele andere mensen. Uit eigen aandrift voegde Adolf Hitler aan een wakende geest, die steeds meer geniale trekken aannam, een onwrikbare wil toe, en vooral zijn levensgevoel als kunstenaar, een esthetisch begrip van de wereld en van het leven. Zonder hem als kunstenaar te zien is de mens Adolf Hitler niet te begrijpen. In hem woonde een scheppende geest, wiens geweldige energie en hartstocht alleen door een geniale geest en een stalen wil konden worden beteugeld en die vergezeld ging van het diepgevoelde verlangen van de kunstenaar naar schoonheid, naar harmonie, naar vrijheid en grootheid. Als bouwmeester die voor eeuwen plande, als vernieuwer van Arische hoogculturen, als schepper van een levensorde waarin

mensen weer werkelijk evenbeelden van een god en zich volmakende persoonlijkheden zouden zijn – zo voelde Adolf Hitler zich. Dat was het eigenlijke doel van zijn strijd, dat is zijn erfenis voor ons – de erfenis van de mens die dé Führer was.

De veroveraar

Zonder dat daarin haar betekenis volledig opgaat, kan men het Derde Rijk zonder meer zien als een van de grote, op verovering gebouwde imperia en Adolf Hitler als misschien wel de laatste van de geniale en onweerstaanbare Indo-Europese veroveraarsgestalten, waarvan Alexander de Grote, Caesar en Napoleon de meest uitblinkende waren. Tot hen behoren historisch ook de leiders van de Arische, voorgeschiedenische veroveringstochten diep Azië in, evenals de hertogen uit de Germaanse volksverhuizingstijd, de Spaanse en Portugese conquistadores en de scheppers en strijders van de andere Europese koloniale rijken. Sinds de ineenstorting van de macht van de middeleeuwse Duits-Romeinse keizers van het Eerste Rijk waren zulke gestalten zeldzaam geworden in de Duitse geschiedenis. De Duitse oorlogen waren broederoorlogen of wanhopige verdediging tegen vreemde aanvallen.

Met Adolf Hitler vond het Duitse volk zijn kracht en jeugd terug – een bruisende jeugdigheidskracht, zoals die zich in de geschiedenis van ons scheppende en ver reikende, wereldvormende ras altijd weer ontlaadde in expansie. Met het zwaard in de hand nieuwe landen veroveren, nieuwe grenzen zoeken, culturen bevruchten – de sporen van deze Arische trektochten en veroveringen zijn over de hele wereld te vinden. Het Derde Rijk van de veroveraar Adolf Hitler is vanuit dit perspectief slechts een klein deel van die krijgshaftige maar cultuur-scheppende geschiedenis van ons ras, dat nooit grenzen erkende en de hemel probeerde te bestormen.

Geven we daarmee toe dat Adolf Hitler de oorlog wilde, hem willens en wetens ontketende of zelfs uitlokte? Nee, want deze Tweede Wereldoorlog heeft hij nooit gewild. Hij wilde geen oorlog tegen het Westen voeren, niet tegen Frankrijk, niet tegen de Verenigde Staten en vooral niet tegen Engeland, dat hij liefhad en wiens imperium hij bewonderde en wilde behouden, niet vernietigen. Deze oorlog naar het westen werd hem opgedrongen door de plutocratisch-zionistische achtergronds-machten die de huidige westerse politiek beheersen. Adolf Hitler wilde zelfs geen oorlog met Polen, waarmee hij lange tijd steeds weer probeerde tot een verstandhouding te komen en dat hij aanvankelijk als bondgenoot tegen de Sovjet-Unie wilde winnen. Slechts één oorlog heeft Adolf Hitler werkelijk gewild: die tegen de Sovjet-Unie. Met deze oorlog moest de wereld worden bevrijd van de gesel van het bolsjewisme en nieuwe levensruimte voor het Duitse volk worden gewonnen. Op dit punt onderscheidt de Führer zich het duidelijkst van die andere grote veroveraar met wie hij zo vaak wordt vergeleken omdat hun levens opvallende parallellen vertonen: Napoleon!

Napoleon wilde, net als Hitler, geen oorlog met Engeland. Of hij de oorlog met Rusland werkelijk wilde, laten we in het midden (veel historici zien daarin slechts een wanhopige poging om Engeland vredesgezind te maken door de laatste Europese macht waarop Engeland nog hoop kon vestigen te verslaan en zich op te dringen tot aan de grenzen van het verre imperium). In elk geval was deze Russische oorlog voor Napoleon geen hartstochtelijke hartszaak; hij wilde alleen de continentale Europese oorlogen om een nieuw “Romeins” rijk te scheppen onder de nieuwe Caesar van de dynastie Bonaparte. Ook de veroveringen van het keizerlijke Frankrijk waren de krachtexplosie van een verjongd en enthousiast volk, maar ze dienden niet de werkelijke levensbehoeften van dit volk, maar de eerzucht en het verlangen naar historische grootheid van zijn veroveraarskeizer.

Bij alle uiterlijke gelijkenis van het levensverloop leidt de vergelijking met Napoleon eerder op een dwaalspoor. De vergelijking met Caesar leidt ook niet verder, omdat diens werk machtspolitiek standhield. Het meest verhelderend is de vergelijking met Alexander de Grote. Deze schiep in enkele jaren met zijn veroveringen een reusachtig rijk dat na zijn dood onmiddellijk uit elkaar viel, maar hij had daarmee een

cultuur, een levenshouding – de hellenisme – verspreid die vanaf dat moment eeuwenlang de door Alexander veroverde gebieden zou bepalen.

Adolf Hitler wilde als Führer van het Duitse volk voor dit volk een wereldmachtspositie veroveren en zijn toekomst voor alle tijden veiligstellen. Daartoe had hij de nationaalsocialistische wereldbeschouwing bestemd, die ons volk sterk moest maken en rijp voor de nieuwgewonnen macht. Deze nationaalsocialisme mocht daarom volgens zijn wil geen exportartikel worden, want niet andere volkeren mochten dankzij deze nieuwe, strijdbare levenshouding en vooruitziendheid sterker worden, maar alleen het Duitse.

Zo marcheerden de Duitse legers van de nieuwe Indo-Europese veroveraar voorwaarts – tegen de landen die willens en wetens door kapitalistische oorlogshitsers in deze oorlog waren gejaagd en tegen de Sovjet-Unie, die het "Duitse India" moest worden. Deze legers marcheerden in de naam van het nationaalsocialisme en op het hoogtepunt van zijn macht gold het bevel van de veroveraar in Noorwegen en Denemarken, in België, Nederland en Frankrijk, in Polen, Hongarije, Roemenië, Tsjechië en Slowakije, bij de volkeren van het voormalige Joegoslavië, in Albanië en Griekenland, in Italië en Noord-Afrika tot aan de Egyptische grens en in de uitgestrektheid van Rusland tot aan de Kaukasus en voor de poorten van Moskou. Spanje en Finland, de volkeren van Arabië, Perzië en Turkije, de onderdrukte volkeren van het Britse imperium, het Engeland-vijandige Ierland, de onder Amerikaanse uitbuiting lijdende volkeren van Zuid- en Midden-Amerika hoopten in het geheim op zijn overwinning. Het trotse Japan en zijn Aziatische bondgenoten stonden in een ijzeren front met hem. Zo hoog voerde de Führer het Duitse volk! Dat mogen we nooit vergeten; daarop mogen we trots zijn!

De val was diep, omdat de bereikte positie zo hoog was geweest. Niets bleef over van dit schitterende rijk. Zoals zo vaak in de geschiedenis bedroog het lot zijn helden en uitvoerders: het resultaat van de veroveringstocht van onze Führer was niet de duurzaam verzekerde wereldmachtspositie van de Duitse natie op basis van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing, maar de verspreiding van deze nationaalsocialistische wereldbeschouwing over de hele wereld.

Wat de Duitse wapens niet duurzaam in bezit konden nemen, zal de idee herwinnen en nog veel meer toevoegen en daarmee een nieuwe wereldorde van vrije, trotse en rasbewuste volkeren grondvesten.

De tijdswender

De Europese geschiedenis kent vele omwentelingen, opstanden en revoluties. Niet weinigen daarvan tooien zich met de benaming “revolutie”. Maar wat is een revolutie eigenlijk? Niets anders dan een gewelddadige verandering van de machtsverhoudingen? Nee. Niet iedere nieuwe regering die onder breuk van de spelregels van het vroegere regime aan de macht komt, is de uitdrukking van een voltrokken revolutie. En niet iedere revolutie hoeft gewelddadig te zijn. Een revolutie is veeleer een volledige verandering en vernieuwing van de gehele geestelijke, zielkundige, ethische en vervolgens natuurlijk ook politieke basis, een omwending van alle waarden. Na een revolutie is niets meer zoals het daarvoor was; het gehele coördinatensysteem van het maatschappelijke leven is veranderd. Het citaat uit de bijbel “Zie, Ik maak alles nieuw!” mag symbolisch staan voor de aanspraak en de werkelijkheid van een revolutie.

De protogeschiedenis kent vooral één revolutie van deze aard: de overgang van de levensvorm van de jager en verzamelaar naar die van de boer. Of men verdere omwentelingen, zoals het ontstaan van de steden of de overgang van de bronstijd naar de ijzertijd, hoe belangrijk ze historisch ook zijn, als echte revoluties wil beschouwen, of – zoals ik meen – als logische gevolgen van deze eerste en eigenlijke revolutie, mag in het midden blijven. In elk geval was het de sedentarisering die het levensgevoel en alle waarden totaal veranderde en die daarom onbetwist als revolutie kan worden gekenschetst. Veel rassen en volkeren – zij het lang niet alle – hebben deze revolutie doorgemaakt, die nog steeds ons leven beheerst, en wel in een mate waarvan wij ons nauwelijks bewust zijn, zo vanzelfsprekend zijn de waarden en voorstellingen van een sedentaire en stedelijke cultuur voor ons geworden.

Laten we hier meteen vaststellen dat een revolutie niet als waarde op zich positief is te beschouwen. Een gezonde cultuur heeft geen revolutie nodig, omdat zij in overeenstemming staat met de biologische aard van de rassen en volkeren die haar dragen en met de natuurwetten.

De gewoonlijk als “neolithisch” (vroege steentijdperk) aangeduide revolutie van de sedentarisering is positief te waarderen, omdat daarmee het proces van de cultuurwording begint. Volkeren die deze revolutie niet hebben doorgemaakt, gelden als “achtergebleven” en blijken steeds meer levensongeschikt. Biopolitiek gezien zijn zij weliswaar uitstekend aangepast aan hun natuurlijke omgeving en leven zij in overeenstemming met de natuur en hun volksaard, maar ook het vermogen en de wil tot cultuur-schepping is een biologische aanleg van de mens, die deze volkeren tot hun eigen schade volledig hebben laten verdorren. Uit nationaalsocialistisch gezichtspunt, dat geen “terug naar de natuur” nastreeft maar de schepping van een ras- en natuurgerechte hoogcultuur, was de neolithische revolutie daarom een noodzakelijke en positief te waarderen omwenteling.

Op haar voortbouwend had het leven van ons ras een natuurlijke ontwikkeling kunnen nemen die slechts grotere omwentelingen en ingrepen nodig zou hebben gehad wanneer de cultuur te zeer was ontaard, dat wil zeggen in tegenspraak was geraakt met de biologische aard van de volkeren die haar droegen en met de natuurwetten. Bij andere cultuurdragende rassen, die bijvoorbeeld de Aziatische of de Amerikaanse indiaanse hoogculturen bepaalden, lijkt precies dit het geval te zijn geweest. Hun ontwikkeling voltrok zich zonder verdere revoluties en de tijdswende die ook zij beleefden, kwam niet van binnenuit door een revolutie, maar van buitenaf door het wereldomvattende kolonialisme van de Arische ras. Deze echter beleefde – tot haar ongeluk – verdere revoluties. De ooit zo krachtige antieke hoogculturen van de Indo-Germanen hadden zich uitgeput en waren zozeer ontaard dat alleen buitengewoon diepgaande gebeurtenissen de terugkeer naar een ras- en natuurgerecht leven mogelijk konden maken. De gezonde en levenskrachtige Germanen waren door het lot bestemd om de erfenis van

Rome over te nemen en daarmee van het hoge noorden tot aan de Perzische grens en daar voorbij een gemeenschappelijke Arische hoogcultuur te vernieuwen.

Een wereldhistorisch diep snijpunt zou de verschuiving van het zwaartepunt van de Middellandse Zee naar het noorden zijn geweest, de van Latinen en Hellenen naar de Germanen wisselende cultuurdragerschap, maar geen revolutie die het levensgevoel van de oude wereld totaal veranderde en een tijdswende inluidde. Toch kwam het tot zo'n revolutie. Iets vreemds en onheilspellends had zich in het organisme van de antieke wereld vastgezet, profiteerde van haar ontaarding en bevorderde die, tot de schreeuw om vernieuwing zo sterk en het verval zo diepgaand werden dat een revolutionaire gemeenschap de eerste werkelijke revolutie van ons Europese cultuurgebied in de geschiedkundige tijd kon ontketenen: dat was de revolutie van het christendom, die de ene absolute God, naast wie er geen andere mochten zijn, in het centrum van een nieuw wereldbeeld plaatste en de kerk tot uitvoerder van de goddelijke wil verklaarde. Toen vervolgens de schicksalmatige overgang naar de Germanen zijn uiterlijke uitdrukking vond in de keizerskroning van de Frankische heerser Karel, die als de Grote de geschiedenis inging, hadden deze allang niet alleen het Rome van de Caesars geërfd, maar ook het Rome van de christelijke kerk en godsdienst. Hun ongeschonden levenskracht vernieuwde en schiep weliswaar een levensorde die eeuwen standhield, maar zij bracht geen wending naar een ras- en natuurgerechte hoogcultuur, maar een dogmatische, natuurvijandige wereldbeschouwing met toenemende vervreemding van de natuurlijke levensgrondslagen en -wetten.

Nietzsche beschrijft deze ontwikkeling treffend met het begrip decadentie, waarmee hij juist deze vervreemding en ontaarding bedoelt en het begrip dus ruimer opvat dan gewoonlijk gebruikelijk is. Omdat een cultuur op lange termijn echter alleen stand kan houden wanneer zij zich in overeenstemming met de natuur ontwikkelt, komt een gezonde levenskracht steeds weer in opstand tegen de ontaarding, tot een nieuwe revolutie uitbreekt. De gehele geschiedenis van de christelijke middeleeuwen kan men onder dit gezichtspunt van de voortdurende opstand duiden; de Heilige Inquisitie was dan ook het werktuig om een revolutie te voorkomen.

Uiteindelijk vond zich opnieuw een revolutionaire gemeenschap die de nodige omwenteling inluidde – het waren de vrijmetselaars. Hun uiterlijke triomf was de Franse Revolutie van 1789, maar het werd een werkelijke revolutie, een nieuwe tijdswende die niet alleen machtsverhoudingen veranderde, maar alle levensgrondslagen. De christelijke God werd uit zijn aardse almacht verdrongen en in het centrum van alle leven en voelen trad het vrije individu. Hoe edel deze revolutie van het liberalisme ook was bedacht, zij faalde jammerlijk op de natuur van de mens, grondvestte geen werkelijk stabiele levensorde, maar zette in plaats van de christelijke dwangorde een versnelde decadentie en toenemende ontbinding. Toch veranderde deze revolutie alle levensgrondslagen en beïnvloedt ons tot op de dag van vandaag. In haar kielzog voltrok zich de industrialisering, ontwikkelde zich het kapitalisme en werd als uiterste afstammeling het marxisme geboren.

Nog altijd echter was het grondprobleem van het Europese cultuurgebied, dat inmiddels vertakkingen op alle continenten had voortgebracht en de wereld met zijn levensgevoel en lange tijd ook machtspolitiek beheerste, onopgelost: de vervreemding van cultuur en natuur, de zich steeds verder versnellende ontaarding en decadentie. Uiteindelijk vond zich een bewust revolutionaire gemeenschap bijeen om die revolutie te ontketenen die de tweeduizendjarige dwaalweg van de Europese cultuur principieel stopt: het was de nationaalsocialistische beweging die de nieuwe tijdswende ontketende en een programma opstelde om een ras- en natuurgerechte hoogcultuur op te bouwen.

Samenvattend: de neolithische revolutie maakte voor de Arische ras de aanvang van de cultuur-schepping mogelijk, die in de antieke hoogcultuur van Hellas en Rome haar hoogtepunt in Europa vond (de Arische culturen van Perzië en India gingen andere wegen, die na te gaan ons te ver zou voeren). De antieke cultuur ontaardde uiteindelijk door de uitputting van de levenskracht van de volkeren die haar droegen – in het bijzonder van het Romeinse. Dat veroorzaakte de eerste werkelijke Europese revolutie, die niet alleen de cultuur vernieuwde, maar een geheel nieuwe levensorde schiep, maar tegelijk ook een verkeerde ontwikkeling in gang zette die cultuur en natuur definitief van elkaar vervreemdde. Deze christelijke revolutie had zich met imponerende dogmatische starheid bediend van de gezonde levenskracht van de Germaanse volkeren en had met veel handigheid op die manier eeuwenlang, ondanks alle opstanden, haar orde kunnen handhaven. Vervolgens volgde haar, als tweede Europese revolutie, die van het vrijmetselaars-liberalisme, die uit een gerechtvaardigde opstand was ontstaan, maar het grondprobleem van de Europese cultuur niet herkende en het zelfs nog verergerde. Hoewel het haar niet lukte een stabiele orde op te richten, veranderde zij toch oude waarden, schiep een ander levensgevoel dat tot vandaag de dag overheerst, hoewel steeds duidelijker wordt dat uit de dwaalweg nu langzamerhand de doodsweg wordt, niet alleen van onze cultuur maar van onze ras.

Daartegen keert zich de nationaalsocialistische revolutie, die het biologische denken en de natuurlijke gemeenschappen van volk en ras in het centrum van alle denken en voelen plaatst, daarmee een nieuwe tijdswende ontketent en een hoogcultuur mogelijk maakt waarin cultuur en natuur weer met elkaar zijn verzoend en waarin decadentie, ontaarding en vervreemding worden overwonnen. Dat is de derde tijdswende van de Europese geschiedenis!

Met iedere van deze drie revoluties begint een nieuwe tijd. De christenen maakten dat duidelijk door met de geboorte van hun stichter een nieuwe tijdrekening te ontwikkelen en door te zetten, die de geschiedenis-vormende macht van deze godsdienst tot vandaag heeft overleefd. De vrijmetselaars-liberale revolutie stelde een vergelijkbare aanspraak toen zij met de uitroeping van de Franse Republiek het jaar 1 van een nieuwe tijd wilde laten beginnen. Haar onvermogen om een duurzame heerschappijorde op te richten, bleek ook daaruit dat Napoleon deze tijdrekening al na enkele jaren stilzwijgend afschafte. Het nationaalsocialisme begreep zich aanvankelijk als zuiver Duitse vrijheidsbeweging, geboren uit de nederlaag van de Eerste Wereldoorlog en de vernedering van het Verdrag van Versailles. Pas in de loop van de tijd herkende het zijn ware aard als raciale revolutie met wereldwijde aanspraak. De Tweede Wereldoorlog leidde de erkenning van de bovennationale taak van de nationaalsocialistische revolutie in. Maar pas toen het nationaalsocialisme de machtspolitieke steun van de Duitse wapens verloor, begonnen nationaalsocialisten overal in het levensgebied van de blanke ras zich als wereldwijde revolutionaire beweging te begrijpen.

Daarmee is de weg vrij, door een laatste werkelijke revolutie het overleven van onze ras te verzekeren en haar tot nieuwe bloei te brengen!

Alle voorwaarden zijn aanwezig. De ontaarding van de westerse beschaving, die inmiddels de hele wereld heeft vergiftigd, is zo ver voortgeschreden dat de schreeuw om verlossing, redding en vernieuwing van jaar tot jaar sterker over de aardbol klinkt – en met de nationaalsocialisten bestaat er een wereldwijde, gesloten, revolutionaire gemeenschap die deze revolutie, die al lang is begonnen, zal voltooien. Opnieuw slaat deze wereldrevolutionaire aanspraak zich symbolisch neer in de invoering van een nieuwe tijdrekening, want wat kan beter verduidelijken dat een nieuwe tijd is begonnen, alle waarden veranderen, een nieuw fundament is gelegd voor een wereldorde die berust op gezonde rassen en volkeren?

Welk jaar kan echter het jaar 1 van deze tijdswende zijn, wanneer begon deze revolutie?

De aanvang van onze revolutie is moeilijk precies te bepalen. De romantiek en Nietzsche behoren er evenzeer toe als de oprichting of de machtsovername van de nationaalsocialistische partij zich als historische data aanbieden. Nooit echter is daarover een werkelijke discussie geweest. Hart en gevoel van de nationaalsocialisten na de Tweede Wereldoorlog besloten en velden de enige juiste beslissing. Geen romanticus en zelfs geen Nietzsche, geen partij en geen programma konden een revolutie inleiden die een tweeduizendjarige dwaalweg moest corrigeren.

De grootste en belangrijkste tijdswende sinds de neolithische revolutie had een tijdswender nodig die alle maatstaven deed springen en door zijn optreden de wereld werkelijk kon veranderen. Het was de genade van het lot die het Duitse volk deze tijdswender schonk. Het zal een eeuwig roemblad van de Duitse geschiedenis zijn dat het Duitse volk hem uiteindelijk als zodanig begreep, hem tot zijn Führer verkoos en hem door alle hoogten en diepten volgde. Zonder Adolf Hitler zou onze cultuur en daarmee wellicht onze blanke ras zijn gestorven zonder nog eenmaal de kans op vernieuwing te krijgen. Hij was het ook die bewees dat zo’n revolutie van redding en heil werkelijk mogelijk was en zijn kracht verbond zich met haar historische noodzaak en veranderde de wereld.

Sinds de Führer niet meer lichamelijk onder ons verkeert, zijn geest echter bij ons is en ons de kracht geeft de revolutie te voltooien, hebben wij begrepen dat wij in een nieuwe tijd leven, een tijd die begint met de geboorte van de Führer Adolf Hitler op 20 april 1889 van de christelijke tijdrekening en waarvan het eerste eeuwfeest nu spoedig ten einde loopt. Sinds het einde van de oorlog tellen wij de jaren van de Führer (JdF) en eren daarmee de tijdswender, de heilsgestalte van de Arische ras, onze Führer Adolf Hitler!

De visionair

De woorden over de nationaalsocialistische revolutie als de “revolutie van het heil” en over Adolf Hitler als de “heilsgestalte van de Arische ras” mogen de buitenstaander al te hoog gegrepen lijken. Om ze te begrijpen is een nauwkeurige kennis nodig van wat met “heil” wordt bedoeld. Onder heil verstaan wij de bereikte eenheid van weten, willen en daad in dienst van een ethisch hoogwaardige idee. Dit heil kunnen zowel enkelingen als alle natuurlijke en culturele gemeenschappen bereiken. Het nationaalsocialisme streeft een toestand van heil na voor alle volks- en rasgenoten, alsook voor alle volkeren van onze ras, hun naties en staten, het komende rijk en de verlangde Nieuwe Orde in de hele wereld!

Ons idee staat daarbij in de traditie van het Europese idealisme, want tot heil behoort het de zin van het leven te zien in dienst aan ideeën en waarden, niet in de eerste plaats in materieel welzijn. Het nationaalsocialisme bestrijdt het egoïsme en belijdt de voorrang van de gemeenschap. Wanneer wij spreken van een ethisch hoogwaardige idee, moet duidelijk zijn welke ethiek wordt bedoeld en waaruit zij zich afleidt. Iedere revolutie leidt tot een omwaardering van oude waarden, grondvest een nieuwe tijd met nieuwe waarden en een nieuwe ethiek.

De nationaalsocialistische ethiek leidt zich daarom niet, zoals de christelijke, af van de vermeende, dogmatisch vastgelegde geboden van een God en niet, zoals de vrijmetselaars-ethiek, van het streven naar geluk van het individu. Zij ontleent haar aanspraak op doorvoering en geldigheid aan het biologisch begrepen gemeenschapsdenken, een biologisch humanisme, waarvan het doel rasbehoud en rasontplooiing als hoogste waarde is, waaruit al het andere zich afleidt.

Er bestaat dus een hiërarchie van waarden, aan wier top het overleven en de ras- en natuurgerechte ontwikkeling van volk en ras staan. Met deze hiërarchie van waarden is het heil dat wij nastreven onlosmakelijk verbonden. De toestand van het heil is dus uiteindelijk het leven zelf: de als volks- en rasgenoot harmonisch in de natuur ingebedde mens, die zich inzet voor behoud, bescherming en ontplooiing van de wonderbaarlijke verscheidenheid van het leven en dienovereenkomstig leeft. Valt de mens, vallen zelfs hele volkeren, staten en rassen uit het heil, ontaarden zij, vervreemden zij zich van de natuur en van hun eigen aard, dan dreigt hun op lange termijn de dood als soort en de volledige waardeloosheid en zinledigheid van het persoonlijke leven. In deze toestand van onheil bevindt zich onze ras in haar geheel, vooral echter ons Duitse volk, wiens levenskracht daarom uitgeput lijkt en wiens mensen geen zin en geen waarden meer kunnen herkennen. Is het dan te veel gezegd de revolutie die de mensen van onze aard uit deze minuswereld leidt, de weg van de dood verlaat en de weg naar het leven in al zijn vernieuwde schoonheid, waardigheid en verscheidenheid vrijvecht, als een revolutie van het heil te betitelen? Is het fout de uitzonderingsmens, wiens energie, genie, wilskracht en grootheid deze revolutie mogelijk maakten, onze Führer Adolf Hitler, als heilsgestalte van de Arische ras te vieren? Zeker niet!

De overwinning van het heil, die wij elkaar met iedere groet toewensen, voltrekt zich in twee etappes. In de eerste etappe verovert de nationaalsocialistische partij als voorhoede van de natie en op basis van een concreet tijdsprogramma de macht en legt het fundament van de verlangde Nieuwe Orde. Daarna lost de partij zichzelf op en ontwikkelt zich in de tweede etappe die hoogcultuur waarin onze ras, haar volkeren en de mensen van onze aard al hun vermogens volledig en vrij kunnen ontplooien en daarmee een nooit gekende hoogbloei mogen beleven.

Hoe deze nieuwe tijd er in detail zal uitzien, kunnen wij vandaag nog niet voorspellen. Een kleine voorstelling daarvan krijgen wij wanneer wij denken aan de voorbije hoogculturen van onze ras in hun bloeitijd en ons dan proberen voor te stellen hoezeer die hoogte nog door ons huidige en toekomstige weten in wetenschap en techniek had kunnen worden bevorderd. Wanneer wij aan deze Nieuwe Orde denken, die wij verlangen en waarvoor wij strijden, hoewel pas onze nakomelingen erin zullen leven, dan denken wij opnieuw aan onze Führer, wiens kunstenaarsnatuur haar vermoedend vooruitnam en wiens uitspraken op het hoogtepunt van zijn macht een voorstelling van haar geven.

In zijn monologen in het Führerhoofdkwartier vinden wij deze uitspraken; zij getuigen van het diepe verlangen naar vrijheid, grootheid en schoonheid in het denken en voelen van de visionair Adolf Hitler, die muzikale mensen met een esthetisch gevoel als leiderfiguren van het nieuwe rijk wenste, die mensen wilde vormen die belichamingen zijn van de hoogste waarde van ras en persoonlijkheid. Dit genie van de wil, deze visionair van een vernieuwde wereld, bewees met zijn levenswerk dat de wil van de mens alles kan bereiken – dat de droom van de nieuwe tijd geen ijdele waan is, maar kan worden verwezenlijkt.

Hoeveel heeft deze in zijn vroege jaren zo vaak bespotte visionair en dromer toch bereikt! En nooit, tot in de laatste donkere uren toe, wankelde zijn wil. Nog in zijn politiek testament vindt men niet zijn geloof, niet zijn hoop, maar zijn zekere overtuiging dat uit zijn offerdood de kracht zal voortkomen om zijn werk te voltooien.

Deze erfenis zullen wij vervullen!

Onze Hitler

De 20e april 1945 was de laatste verjaardag die de Führer beleefde. Het rijk zonk al in puin, de stalen ring van de vijandelijke legers sloot zich van dag tot dag nauwer. In de bunker van de rijkskanselarij werd het leven van de Führer steeds spookachtiger, zijn lichamelijke gezondheid verviel snel, verraad en wanhoop omgaven hem, bijna iedere hoop was gedoofd en het ooit zo onwrikbaar lijkende organisme van staat en partij vertoonde ontbindingsverschijnselen. Toch hield de stalen en onbuigzame wil van de eenzame man in de bunker nog een rest leven en hoop in het nog niet bezette rijksgebied in stand. Nog altijd stierven de soldaten met zijn naam op de lippen, drongen de leden van de jeugd die zijn naam droeg zich in de strijd, ging het geweldige gevecht verder.

Zo moest het blijven tot het hart van Duitsland, dat in deze man sloeg, stilstond en het rijk brak.

Op de vooravond van deze laatste Führerverjaardag echter sprak, zoals ieder jaar sinds de machtsovername, de rijkminister voor Volksvoorlichting en Propaganda, dr. Joseph Goebbels, via de radio tot het Duitse volk over Adolf Hitler. Hij sprak terwijl de bommen van de kapitalistische plutocratieën van het Westen op de rijkshoofdstad vielen; hij sprak terwijl de soldaten van de communistische Sovjet-Unie tegen het dicht genaderde oostfront stormden; hij sprak over het genie en de unieke persoonlijkheid van de Führer!

De miljoenen aan de radiotoestellen die luisterden en op een teken van hoop wachtten, beleefden hoe de trouwste der trouwen, die spoedig de laatste kanselier van het stervende rijk zou worden, over zijn onwrikbare geloof in Adolf Hitler sprak. Ook deze dr. Goebbels wist geen uitweg meer, maar hij kende de kracht van de mythe en zijn werking op het gevoelsleven van een volk. Alleen het geloof in de Führer, die misschien als enige nog een weg van redding kende, zoals al zo vaak eerder in schijnbaar hopeloze situaties, hield het rijk overeind. Zolang Duitsland nog vocht, zolang het zich niet weerloos aan de overmacht had overgegeven, bestond een laatste kleine kans op een onderhandelingsoplossing in het oosten of westen die de vrijheid kon behouden.

Maar ook toen alles verloren was, toen er geen uitweg meer was, toen de vrijheid verloren ging, dan kon en zou de mythe van die aarde-schokkende strijd tot de ondergang en de komende, onvermijdelijke offerdood van de Führer in een verre toekomst tot de beslissende kracht van de wedergeboorte worden. Dat wist de rijkpropagandaminister, die als geen ander de ziel van zijn volk kende; dat gaf hem de kracht en de rust in zijn verjaardagsrede. En zo besloot hij, in het zicht van een zegevierende wereld van vijanden, in heroïsch verzet ongeveer met de woorden: *“En zo blijft de Führer voor ons wat hij altijd was – onze Hitler!”*

Meer dan veertig jaar zijn sindsdien verstreken. De wapens zwijgen. Maar hoewel de oorlog van bommen en kanonnen na de capitulatie van de Duitse Wehrmacht is beëindigd, gaat de oorlog van de hetze-propaganda door, tot op de dag van vandaag. En hij richt zich nog altijd en in de eerste plaats tegen Adolf Hitler. Niets kan de rang, betekenis, het genie en de kracht van de Führer beter en indringender onderstrepen dan deze decennialange haatcampagne tegen een dode; niets kan de waarheid van het woord van Hess “Duitsland is Hitler, zoals Hitler Duitsland is!” beter bewijzen dan de modderemmers die, geboren uit een grenzeloze angst, met behulp van gruwelpropaganda de Duitse trots voorgoed moeten breken en een nationale wedergeboorte moeten verhinderen, over de Führer worden uitgestort.

Maar de mythe werkt. Het zaad dat dr. Goebbels zaaide en het voorbeeld van de offerdood dat de Führer gaf, dragen vrucht. De Duitse wedergeboorte is begonnen!

Met dezelfde hartstochtelijkheid waarmee Duitslands vijanden de Führer haten en vrezen, vereren wij hem. In het trommelvuur van de leugens en de hetze staan wij rechtop en trots, belijden wij ons tot de geest van die man, in wie zich ooit de wedergeboorte van de Duitse trots, de Duitse grootheid en de Duitse macht belichaamde. Bezield door deze geest zullen wij de vrijheid veroveren en de strijd van de Führer tot een zegevierend einde brengen – al zou het eeuwen duren. Zo verklaren ook wij vol trots en onaangedaan door alle hetze en vervolging: de Führer blijft voor ons wat hij altijd was – onze Hitler!

Het Führerbeginsel

Gelijksoortige voorwaarden en omstandigheden leiden tot gelijksoortige gevolgen, maar nooit zijn zulke voorwaarden en omstandigheden volledig identiek, laat staan hun consequenties. Geschiedenis herhaalt zich nooit in precies dezelfde vorm!

Daarom streven wij noch naar een kopie van het Derde Rijk, noch laten wij ons imponeren door verwijzingen naar de vermeende gruweldaden uit het verleden. Het Derde Rijk maakt deel uit van de Duitse geschiedenis – een van de glansrijkste perioden bovendien – waarin een eerste indrukwekkende poging werd gedaan om onze wereld- en levensbeschouwing te verwezenlijken. Maar het was geenszins dé verwezenlijking van de Nieuwe Orde. Het was een tijdsgebonden, uit de toenmalige omstandigheden voortkomende machtspolitieke poging. Verdere pogingen moeten volgen tot het uiteindelijke doel is bereikt!

Om drie redenen zal onze strijd niet eenvoudig uitmonden in een gerestaureerd Derde Rijk, maar een nieuw, een Vierde Rijk grondvesten.

Ten eerste zijn de voorwaarden en omstandigheden van onze strijd sterk veranderd. Daaruit trekken wij onze consequenties. Een idee en een beweging ontwikkelen zich verder, leren uit hun fouten en vormen de toekomst, in plaats van steeds het eigen verleden te willen kopiëren.

Ten tweede is het nationaalsocialisme niet langer uitsluitend een Duitse nationale beweging, maar een wereldwijde, rasgebonden revolutionaire beweging.

Ten derde – en dit is beslissend – staat onze huidige strijd niet langer onder de banier van een levende, buitengewone persoonlijkheid, maar richt zich uitsluitend op de idee en haar machtspolitieke belichaming: de partij!

Deze laatste omstandigheid bepaalt ook onze houding tegenover het Führerbeginsel. Wij houden eraan vast dat niet anonieme meerderheden moeten beslissen, maar dat persoonlijke autoriteit en verantwoordelijkheid het gehele maatschappelijke leven moeten bepalen. Dat betekent echter niet dat idee en beweging worden overgeleverd aan de willekeur en ijdelheid van één man en zijn luimen. Het kenmerkt slechts het organisatiebeginsel van de partij, die aan de idee is verplicht en aan haar leiders slechts voor zover deze op hun beurt de idee dienen en verwezenlijken.

Niemand kan en mag meer voor zichzelf claimen wat de Führer zo vanzelfsprekend toekwam op grond van zijn buitengewone persoonlijkheid – namelijk dat persoon en idee identiek zijn!

Van daaruit verwezenlijken wij het Führerbeginsel in onze gemeenschap.

De partij

De nationaalsocialistische partij is de levens- en gezindheidsgemeenschap van die mensen die van onze wereldbeschouwing overtuigd zijn, in zichzelf de beginselen van de nationaalsocialistische levenshouding verwezenlijken, uiteindelijk belichamen én bereid zijn te gehoorzamen om zo de revolutie mogelijk te maken. Op deze wijze ontstaat in de gelederen van de partij een nieuw, nationaalsocialistisch mensentype met zijn drie verschillende uitdrukkingsvormen:

- De arbeider, die op zijn plaats overeenkomstig zijn neigingen en vermogens zelfloos geestelijk of lichamelijk voor de volksgemeenschap werkt;
- de politieke soldaat, die – een heroïsch mensbeeld volgend – met al zijn kracht en onder inzet en desnoods offer van zijn leven voor de verwezenlijking van de Nieuwe Orde strijdt en haar daarna, naar buiten en binnen, beschermt;
- en de leider, die de richting beveelt die in deze arbeid en in deze strijd moet worden ingeslagen, die daarom binnen zijn taakgebied en in dienst van de idee onbeperkte autoriteit mag claimen, maar daarvoor ook de onbeperkte persoonlijke verantwoordelijkheid draagt.

Arbeiderdom, soldatendom en führerschap zijn dus de ethische beginselen waarop het nationaalsocialistische mensbeeld berust en die zich in het leven van de partij moeten weerspiegelen.

Al deze drie mensentypen vormen binnen de partij de hun aard overeenkomstige organisatievormen: de arbeiders vormen als partijgenoten de gevolg, de politieke soldaten als SA-strijders de Sturmabteilung en de leiders het korps van de politieke leiders van de partij. Daarbij gaat het geenszins om van elkaar afgeschermde kasten; veeleer vloeit het ene uit het andere voort. Die partijgenoten die bekwaamheid en neiging tot een strijdbare levenshouding tonen, vormen de Sturmabteilung, maar niemand kan daartoe toetreden die zich niet als lid van de grote gemeenschap van de lichamelijk of geestelijk scheppenden voelt en dienovereenkomstig handelt. Voor ontwortelde avonturiers en huurlingen is daar geen plaats. Die politieke soldaten echter die bekwaamheid en geschiktheid voor leidinggevende taken tonen, worden politieke leiders, maar niemand kan leider in onze partij zijn die niet dagelijks bewijst dat hij bereid is onder inzet en desnoods offer van zijn leven voor onze zaak te strijden!

Boven alles staat de wet die iedereen verplicht: het algemeen belang gaat voor het eigenbelang!

Daarom zijn wij allen – of het nu partijgenoten, SA-strijders of politieke leiders zijn – in de allereerste plaats volksgenoten en kameraden!

Zo vormen wij gezamenlijk het organisme van onze nationaalsocialistische partij. Deze partij belichaamt in haar geheel de georganiseerde levenswil en daarmee de politieke voorhoedeorganisatie van de natie. Dat betekent dat zij de weg naar de verwezenlijking van de Nieuwe Orde vrijvecht, waarop de gehele volksgemeenschap haar zal volgen. Zij doet dat door in onvermoeibare opvoedingsarbeid de volksgenoten tot gemeenschap op te voeden en de tegenstanders in strijdbare inzet neer te slaan, zodat zij de geestelijke en politieke leiding inneemt en dan haar programma verwezenlijkt. Dit geschiedt door het vaststellen van een politieke hoofdlijn die de veelsoortige activiteiten van de georganiseerde nationaalsocialisten bundelt en telkens op één doel richt, om zo de energieën te concentreren en het ene etappe-doel na het andere te kunnen bereiken. Op deze partijlijn zijn alle partijgenoten verplicht; zonder zo'n gedisciplineerd gevolgde lijn zou de kracht van de partij doelloos verpoeieren, zich versplinteren en zijzelf tot een vrijblijvende discussieclub worden. Omdat een door de partij

vastgestelde hoofdlijn van de politieke strijd levensnoodzakelijk is voor de overwinning, kan geen enkele partijgenoot met een afwijkende mening tegenover de partij gelijk krijgen: de partij heeft altijd gelijk!

Zij heeft gelijk tegenover de eenvoudige partijgenoot, tegenover de politieke soldaat van de SA, zij heeft echter ook gelijk tegenover iedere politieke leider, tot en met de partijleider!

Wij allen zijn slechts leden en werktuigen van de partij op haar weg naar de verwezenlijking van de Nieuwe Orde. Alleen zo kunnen wij overwinnen. Daar is geen plaats voor “leiders” die zich naast of zelfs boven de partij willen stellen. Het Führerbeginsel is een organisatiebeginsel van de partij, het is op de partij gericht en slechts als hulpmiddel van haar strijd te beschouwen. Niet de partij is het werktuig van de leider, maar de leider, zoals iedere andere partijgenoot, is werktuig van de partij, totdat deze haar taak heeft vervuld!

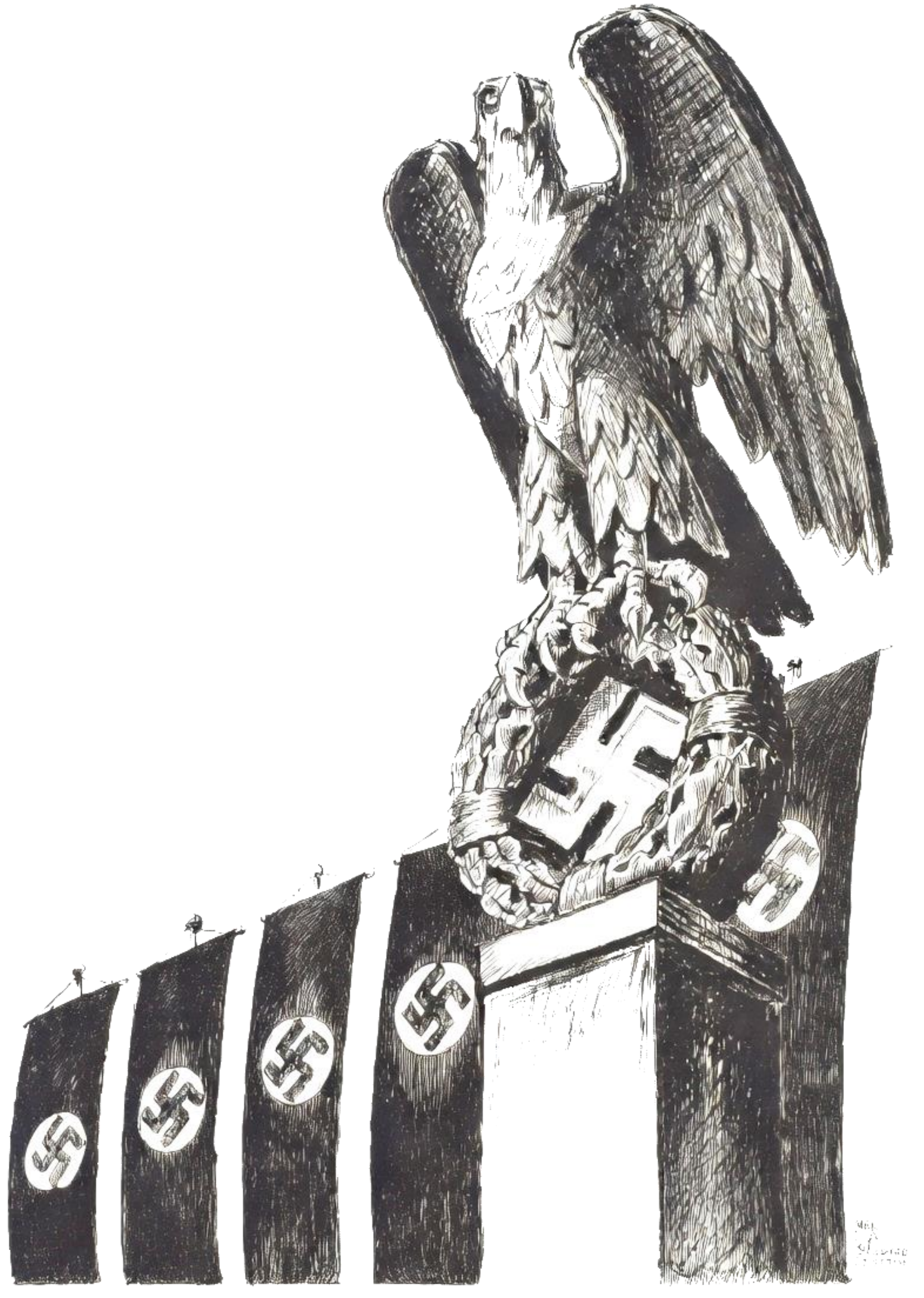

Leidersselectie

Een juiste leidersselectie is de voorwaarde voor de werkzaamheid van het Führerbeginsel. Van meet af aan moet worden bereikt dat alleen zulke mannen politieke leiders kunnen worden die zich in de partij inpassen en zich aan de partij onderwerpen. Tegelijkertijd moet vanaf het begin worden gelet op het feit dat het werkelijke leiderpersoonlijkheden zijn die naar karakter en prestatie in hun taakgebied de partijlijn scheppend en succesvol kunnen uitvoeren. In een strijdperiode voltrekt deze noodzakelijke leidersselectie zich niet door theoretische scholing en cursussen, maar direct in de politieke strijd van onder naar boven.

De partijleiding stelt niet willekeurig partijgenoten op politieke leidingsposten, maar wie zich op een bepaald gebied voor een leidinggevende taak geschikt acht én de bereidheid toont tot gedisciplineerde inpassing in de strijd van de partij, krijgt de gelegenheid zich te bewijzen. En zolang hij de gehoorzaamheidsplicht niet schendt, bepalen alleen prestatie en succes hoe lang hij politieke leider blijft en hoe ver zijn autoriteit reikt!

Wie tien man om zich kan verzamelen, wordt als hun leider bevestigd; wie duizend man kan leiden, mag dat doen; wie een dorp of een stad voor ons kan veroveren, krijgt daartoe de gelegenheid en wie hetzelfde met een gouw presteert, blijft ook diens leider. Dit beginsel geldt op alle niveaus, bij alle taken en onderverdelingen en tot aan de partijleider!

Zo geeft onze beweging iedere kameraad de ruimte om zich te ontplooien, zich met al zijn vermogens volledig in de partij in te brengen en krijgt hij daarvoor alle steun die de partij hem maar kan geven. Daarmee vormen wij werkelijke leiderpersoonlijkheden, waarmee wij Duitsland kunnen veroveren.

Tot de selectie behoort ook dat onze politieke leiders zich in de vervolging bewijzen. Bij ons groeit een heroïsch leiderstype op; een man die autoriteit heeft, verantwoordelijkheid op zich neemt en de consequenties draagt, die zijn mannen als voorbeeld voorgaat en hen niet van achteren het vuur in stuurt. De eerzuchtige lafaard, de intrigant, de zielloze apparatsjik kan bij ons nooit voet aan de grond krijgen, omdat hij de grondvoorwaarde voor een leidinggevende taak in onze gelederen niet kan vervullen: zijn taakgebied zelf te veroveren en daarvoor gevolg te winnen en te behouden.

Alleen de werkelijk besten kunnen bij ons politieke leiders worden en blijven; aan hen geeft de partij daarom met behulp van het Führerbeginsel alle autoriteit.

Het leiderskorps

Op de hierboven beschreven wijze vormt zich op natuurlijke weg een bekwaam leiderskorps, een gemeenschap van eigengeaarde, zelfstandige, zelfbewuste maar toch gedisciplineerd in de partij ingebonden leiderpersoonlijkheden. Zij leiden hun respectieve gevolg volgens het beginsel van autoriteit en verantwoordelijkheid. Hun leidingspositie danken zij aan het vertrouwen van de hen partijdienstelijk ondergeschikte kameraden. Dat betekent geenszins dat in onze gemeenschap liberale gewoonten binnensluipen. Er wordt niet door handopsteken en kruisjes zetten een meerdere gekozen, maar een man schaart een troep kameraden om zich heen die hem hun vertrouwen schenken, wordt door de partij als hun meerdere bevestigd en beschikt dan over volledige en onbeperkte bevelsbevoegdheid.

Voor het gevolgslid belichaamt zijn directe meerdere de bevelsbevoegdheid van de partij; hij is hem gevolg, trouw en gehoorzaamheid verschuldigd. Is hij ergens ontevreden over, twijfelt hij aan de juistheid van een bevel of heeft hij verder problemen, dan zegt hij zijn leidinggevende kameraad vrijmoedig zijn mening. Voelt hij zich dan niet voldoende serieus genomen, dan wendt hij zich via de dienstweg tot de hogere meerdere. Is er echter een beslissing gevallen, dan gehoorzaamt hij onbeperkt en bewijst zo zijn trouw aan de partij.

De nagenoeg onbeperkte autoriteit van de leidinggevende kameraad in zijn taakgebied kent slechts twee grenzen: het vertrouwen van de hem ondergeschikte kameraden en zijn discipline tegenover de partijleiding. Verliest een leidinggevende kameraad het vertrouwen van zijn kameraden, dan wordt hij afgelost. Ook dat betekent niet dat de gevolgleden met “democratische” methoden meerderheidshalve een wantrouwen kunnen uitspreken en een nieuwe meerdere kunnen kiezen. In beginsel wordt geen tegenover de partijleiding loyale leidinggevende kameraad afgelost zolang er geen betere of gelijkwaardige kandidaat voor de leidingspost beschikbaar is. Is er zo iemand, dan legt deze of een ander gevolgslid tegenover de leiding uit dat en waarom hij de taak beter kan vervullen dan de tot nu toe ambtsdrager. Dan wordt dat met deze besproken – hij treedt terug wanneer hij het gevoel heeft dat de ander het werkelijk beter kan en dat het gevolg deze meer vertrouwen schenkt. Is hij die mening niet toegedaan, dan blijft hij op zijn post.

Een gedwongen afzetting vindt alleen plaats wanneer duidelijk een vertrouwensverlies het succes, de prestatie en de functioneringscapaciteit van het gevolg bedreigt. Blijft de andere kameraad erbij dat hij de bekwaamere is, dan geeft de partij hem een bijzondere taak of geeft hem de mogelijkheid om met zijn gevolg zelfstandig te werken en zich zo te bewijzen en zijn aanspraak door prestatie en succes te onderbouwen.

Van een leidinggevende kameraad wordt verwacht dat zijn autoriteit berust op het vermogen zich het vertrouwen van zijn gevolg te verwerven en te behouden. Toch blijft de autoriteit altijd een van de partij afgeleide. Handelt hij opzettelijk en met kwade wil hardnekkig tegen de partijlijn en/of zijn gehoorzaamheidsplicht tegenover zijn meerderen, dan verliest hij zijn autoriteit en wordt hij afgelost. Geen enkele werkelijke partijgenoot zal hem na zo’n partijbeslissing nog uit persoonlijke aanhankelijkheid op zijn dwaalweg volgen. Doet hij dat toch, dan bewijst hij alleen dat hij de plichten van een partijgenoot niet heeft begrepen en moet dan de consequenties dragen. Nooit gaat het erom tegenover de partij gelijk te willen krijgen. Zelfs een verkeerde partijbeslissing die gedisciplineerd wordt uitgevoerd, is altijd nog beter dan een houding die de eenheid en functioneringscapaciteit van de partij bedreigt en deze strijdgemeenschap in een debatclub zou veranderen!

Zolang een leidinggevende kameraad echter het vertrouwen van kameraden geniet en zich als loyaal tegenover de partij toont, is en blijft zijn autoriteit onbeperkt en kan hij met volledige rugdekking van de partijleiding zijn plicht doen en zijn taak vervullen. Is hij succesvol en neemt zijn taakgebied daardoor een omvang aan die verdere onderverdelingen vereist, dan belast hij daarmee bekwame kameraden uit zijn gevolg, die zich op hun beurt weer zelf het vertrouwen van een gevolg moeten veroveren.

Al deze regels moet men niet als starre wet opvatten, maar als algemene handelingsaanwijzing. Wij willen geen starre regels, maar een elastische, natuurlijk groeiende gemeenschap die leeft van de goede wil van alle betrokken kameraden, die gezamenlijk telkens de beste oplossing voor de beweging zoeken en de beste man op de juiste plaats willen zien. Daarom is naast de autoriteit de verantwoordelijkheid de tweede zuil van het Führerbeginsel. De leidinggevende kameraad draagt tegenover de partijleiding de verantwoordelijkheid ervoor dat zijn taakgebied zo goed mogelijk wordt vervuld. Onze gemeenschap moet al haar leidinggevende kameraden voortdurend en indringend opvoeden tot een werkelijk verantwoordelijkheidsbesef. Daartoe behoort vooral dat geen leidinggevende kameraad het Führerbeginsel misbruikt om zich aan zijn post vast te klampen of deze uit privé-gevoelens zoals eerzucht, jaloezie, egoïsme, trots enzovoort te misbruiken!

Verantwoordelijkheidsbesef betekent: alle kracht inzetten voor de vervulling van zijn taak, alle weerstanden daarbij overwinnen, maar vrijwillig in het tweede gelid treden wanneer een betere zich voor deze taak aandient! Dat moet iedere leidinggevende kameraad in vlees en bloed overgaan.

Wanneer autoriteit en verantwoordelijkheid in het leven en werken van iedere leidinggevende kameraad hun verwezenlijking vinden, dan ontvouwt het Führerbeginsel zijn volle werkzaamheid en is het ieder ander organisatiebeginsel oneindig superieur!

Dan groeit er ook een leiderskorps op dat geschiedenis maakt en geen “onmogelijk” kent of erkent!

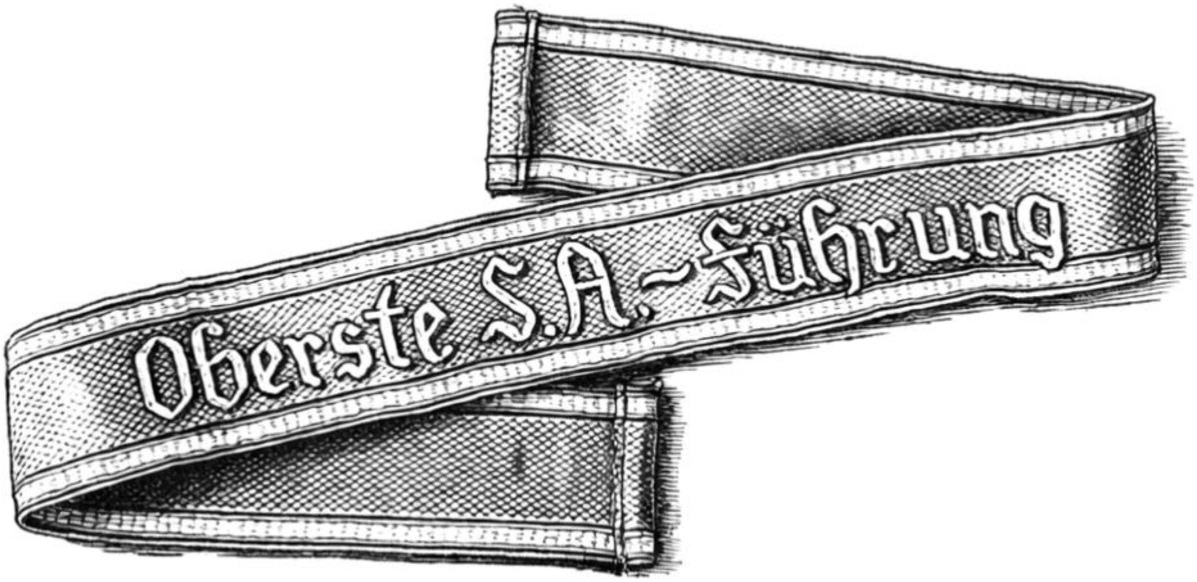

Elitescholing

In de mate waarin de partij tijdens de strijdperiode in aantal en betekenis groeit, moet naast de beschreven natuurlijke leidersselectie ook een bewuste elitescholing treden. Er zal een partijacademie moeten worden opgericht waarin als onderleider of leider geschikte partijgenoten cursusmatig worden geschoold om daarna een overeenkomstige inzet in het partijwerk te vinden. Maar ook daarin moet streng worden gelet op het feit dat de beginselen van een natuurlijke leidersselectie in acht worden genomen. Weliswaar zal het aan het einde van de opbouwperiode niet meer mogelijk zijn dat iedere voor leiding geschikte kameraad uit het niets kameraden om zich schaart en zijn taakgebied verovert. In plaats daarvan zullen afgestudeerden van de leidersacademie daarheen worden overgeplaatst waar een leiders tekort bestaat en zullen zij daar de leiding over reeds actieve kameraden moeten overnemen.

Dat mag echter geenszins leiden tot een bureaucratisering en een verslapping van de strijdgemeenschap tussen leiding en gevolg. Daarom zal slechts een kleiner deel van de elitescholing van de partij aan de wereldbeschouwelijke scholing of aan theoretische problemen in het algemeen worden gewijd. Hoofdzakelijk moet de aanstaande leider en onderleider leren hoe men in de praktijk juist leidt, hoe het Führerbeginsel juist moet worden begrepen en verwezenlijkt. Autoriteit en verantwoordelijkheid moeten ook de leidende voorstellingen worden van die opgroeiende leiderkameraden van de tweede generatie.

De volgende grondbeginselen moeten hun in vlees en bloed overgaan – niemand zal nu of in de toekomst in onze gemeenschap leidinggevende taken mogen overnemen die hij niet heeft begrepen en zich niet inspant ze consequent en hard, ook tegenover zichzelf, in de praktijk te brengen:

- Discipline tegenover de partij en haar hoofdlijn. Iedere leiderkameraad moet als allereerste begrijpen dat zijn leidinggevende taak dienst aan de partij is. Van het samenhoud van het leiderskorps, van de strikte naleving en toepassing van de partijlijn, ook bij persoonlijk afwijkende mening over deelvragen, van de gehoorzaamheid tegenover de partijleiding hangen eenheid, geslotenheid en functioneringscapaciteit van de beweging af. Alleen de partij waarborgt de overwinning; want iedere fractiewerking, iedere splijterij, ieder intrigantendom, iedere gedisciplineerdheid, ieder bewust afwijken van de partijlijn bedreigt direct de slagkracht en doorzettingskracht van de partij – het is sabotage aan de overwinning!
- Verwerving van het vertrouwen van het gevolg. Iedere leiderkameraad is bij het overnemen van een leidinggevende taak verplicht het vertrouwen van de hem ondergeschikte partijgenoten te verwerven en te behouden! Alleen wanneer hem dat lukt, is hij het waard politieke leider of onderleider te zijn en te blijven. De partij zal erop moeten letten dat dit grondbeginsel nooit in vergetelheid raakt, want alleen het vertrouwensverhouding tussen leiding en gevolg waarborgt schwung, elan, geestdrift en revolutionaire vastberadenheid van de strijdgemeenschap van onze beweging!
- Geen persoonlijke aanhangers. Iedere leidinggevende kameraad moet een voorbeeld zijn voor zijn gevolg. Daarom is het alleen maar natuurlijk dat kameraden voor zo'n meerdere enthousiast raken, voor hem door het vuur gaan, zich persoonlijk aan hem gebonden voelen. Dat alles is normaal en zal zich nooit laten vermijden, kan integendeel zelfs bijdragen om de betreffende eenheid in haar strijdlust en inzetbereidheid aan te sporen. De leidinggevende kameraad zelf echter mag nooit onder zijn gevolg persoonlijke aanhangers verzamelen en een persoonlijkheid opzettelijk bevorderen. Veeleer moet hij zijn kameraden steeds weer op de partij en haar lijn

verplichten. De loyaliteit moet altijd en ondubbelzinnig de partij gelden en de individuele leidinggevende kameraad slechts voor zover hij als gevolmachtigde van de partij optreedt en zelf tegenover haar loyaal blijft.

- Verantwoordelijkheidsbesef. De leidinggevende kameraad dient niet zijn persoonlijk eerzucht, maar de partij. Hij moet zich bewust blijven dat hij zijn taakgebied kreeg toegewezen omdat de partij ervan overtuigd was dat hij daarvoor de beste man was. Daaruit vloeit zijn verantwoordelijkheid tegenover de partij voort, de taak met alle kracht op te lossen en successen te behalen. Herkent hij echter dat hij de taak niet kan oplossen of dat een ander beter geschikt zou zijn, dan mag hij niet uit misleide trots op zijn post volharden, maar moet om aflossing vragen. Nooit mag hij een kameraad die beter is dan hijzelf, treiteren, onderdrukken of wegpesten alleen om zijn ambt te behouden. Hij moet zo’n sterk verantwoordelijkheidsbesef ontwikkelen dat hij slechts één wens kent: de besten voor iedere taak te vinden en op de hem toekomende plaats te stellen – ook als hij zelf daarbij moet wijken en zich moet opofferen.

- Kameraadschap. De politieke leider en de onderleider worden bij het overnemen van een aan hun vermogens overeenkomstige taak geen verheven halfgoden, maar zijn en blijven kameraden onder kameraden. Kameraadschappelijkheid in de omgang met het gevolg moet daarom ook het werk en de strijd van onze leiderkameraden bepalen. Iedere kameraad wordt serieus genomen, bevorderd en geacht, niemand wordt zinloos rondgecommandeerd, getreiterd of vernederd. Leidinggevende bekwaamheid betekent vertrouwen verwerven, kunnen overtuigen en zich niet beperken tot het hameren op zijn bevelsbevoegdheid.

- Inzet- en offerbereidheid. Een nationaalsocialistische leiderkameraad verlangt van anderen niets wat hij zelf niet ook kan en heeft getoond. Wie van de eenvoudige partijgenoot zelfloze arbeid voor de gemeenschap verlangt en verwacht, wie de politieke soldaten van de partij oproept met absolute discipline en totale inzetbereidheid, tot en met het offer van het eigen leven, voor de partij en onze heilige idee te strijden en desnoods te sterven, die moet zelf bewijzen dat hij daartoe ook bereid is. Nooit mogen wij bonzen aan de top dulden; steeds moet de nationaalsocialistische partij door strijders worden geleid!

- Rechtvaardigheid. De leidinggevende kameraad moet rechtvaardig zijn en ieder van zijn ondergeschikten recht laten wedervaren. In de uitoefening van zijn ambt mag hij niemand willekeurig bevoordelen of benadelen. Hij spant zich integendeel in om iedere kameraad in staat te stellen zijn vermogens te ontdekken en volledig te verwezenlijken, om ze daarin volledig in dienst van de partij te stellen. Zo voedt de politieke leider nationaalsocialistische persoonlijkheden op alle niveaus van de partijorganisatie.

- Zelfkennis en zelfverwezenlijking. Ook en juist de leidinggevende kameraad blijft zich ervan bewust dat een nationaalsocialist nooit is uitgeleerd, dat hij zich voortdurend moet verder ontwikkelen, al zijn vermogens moet benutten en ontplooien om de partij zo goed mogelijk te dienen. Een leiderkameraad mag zich niet in ijdelheden verliezen, maar moet voortdurend aan zichzelf werken. Hij moet zakelijke kritiek kunnen verdragen en zich er nut van kunnen maken. Hij mag geen ja-knikkers kweken, maar moet steeds open blijven voor de kennis van zijn eigen sterke en zwakke kanten. Alleen zo kan hij tot een ware leiderpersoonlijkheid uitgroeien.

- Fantasie. Het bezit van fantasie is een belangrijke voorwaarde voor iedere leidinggevende activiteit; mensenleiding zonder fantasie – dus voorstellingsvermogen en inlevingsvermogen – is

niet mogelijk. De leidinggevende kameraad moet, zonder het contact met de werkelijkheid te verliezen, het vermogen tot dromen, de liefde tot de mensen, de kracht tot wensen en verwonderen in zich bewaren, moet de schoonheid van de wereld en van het leven bewaren, mag nooit tot een zielloze apparatsjik en routine-ambtenaar worden. Hij moet ook geen stijve, blindwoedende en beperkte fanaticus zijn. Onze partij heeft in haar leiding geen hysterici nodig, maar trotse, zelfbewuste en vrije persoonlijkheden met verre blik, fantasie en inlevingsvermogen, met liefde voor de wereld en voor de mens, met begrip en goede wil.

- Wilskracht. De leiderkameraad zal zijn taak alleen dan aankunnen en blijven aankunnen wanneer zijn wilskracht doelgericht is versterkt en bevorderd. Van onze Führer Adolf Hitler, dit genie van de wil, hebben wij geleerd dat de wil alles dwingt en uiteindelijk onoverwinnelijk is. De wil alleen vormt de wereld, voor zover zij vormbaar is. Van de onwrikbare wil van het leiderskorps leidt zich de trotse overwiningszekerheid van onze partij af. Zolang deze wil niet wordt gebroken, gaat de strijd verder tot de overwinning. Iedere leiderkameraad draagt met zijn persoon medeverantwoordelijkheid ervoor dat de willensgemeenschap van de partij onwrikbaar blijft en zij zo werkelijk de voorhoede van de willensgemeenschap van de natie vormt en daarmee de belichaming is van de levenswil van ons volk.

Deze tien praktische grondbeginselen van de elitescholing moeten in acht worden genomen. Niet het nationaalsocialistische belijden, dat wij als vanzelfsprekend vooronderstellen, en niet wijze spreuken maken de leider of onderleider, maar hij is des te beter voor zijn taak geschikt naarmate hij deze tien geboden van de elitescholing zich eigen heeft gemaakt.

Daarbij komen natuurlijk ook de oude geboden van de ethische beginselen van het arbeider- en soldatendom. Leider zijn betekent niet privileges hebben en macht genieten, maar betekent: meer opofferen, meer werken, meer strijden en beter dienen dan anderen!

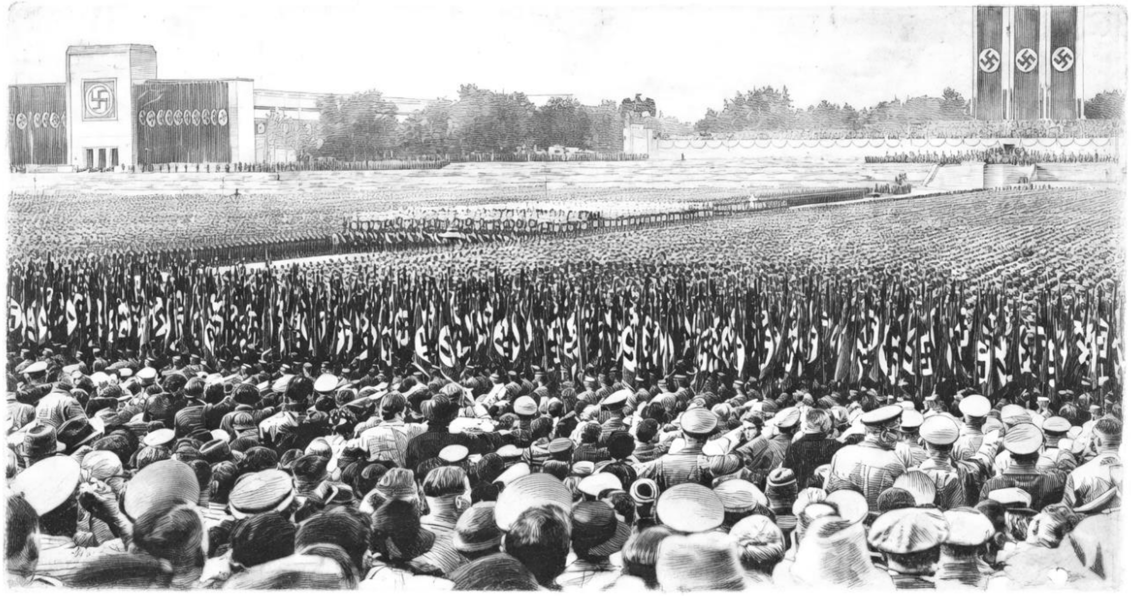

Volksgemeenschap en elite

Tijdens de strijdperiode baant de partij de weg vrij naar de Nieuwe Orde. Na de machtsovername geeft zij als politieke voorhoedeorganisatie van de willensgemeenschap van het Duitse volk (de natie) de richtlijnen voor de verwezenlijking van het partijprogramma en daarmee voor de opbouw van de Nieuwe Orde. Voor beide taken bedient zij zich van het Führerbeginsel om overwinning en succes te verzekeren.

Na de machtspolitieke overwinning van het nationaalsocialisme, dus na de overwinning op het heersende systeem, treedt naast de strijdbare elite van de partij bovendien een vakmatige elite op die volgens haar richtlijnen op alle niveaus de opbouw van de Nieuwe Orde mogelijk maakt en verwezenlijkt – een vakmatige elite in economie, wetenschap, bestuur, volksverdediging, rechtspraak, staatsleiding en vele andere terreinen. Op alle niveaus van het volksleven geldt dan het Führerbeginsel, dus de hierboven besproken houding van onbeperkte autoriteit in dienst van een taak en een even onbeperkte persoonlijke verantwoordelijkheid. De volksgemeenschap vormt daarom in alle terreinen een elite en geeft haar alle macht om de vervulling van haar taken mogelijk te maken. Daarmee worden in het volk enorme energieën gewekt, alle begaafdheidsreserves volledig benut en zal iedere man met vermogens de hem toekomende plaats vinden en daarop met alle kracht voor de gemeenschap werken.

Elitescholen zullen worden opgericht om iedere begaafde jongen, ongeacht vermogen of afkomst, zijn kans te geven. Dit geschiedt in het kader van een internaat-opvoeding, om ook een zo goed mogelijke karakterscholing mogelijk te maken, want ook deze vakmatige elite moet volgens soortgelijke gezichtspunten worden gevormd als sinds jaar en dag de strijdbare elite van de partij.

Welke zijn nu deze gezichtspunten van de elitevorming in de nationaalsocialistische volksgemeenschap?

De elitegedachte zelf behoort tot de onmisbare en fundamentele bestanddelen van de nationaalsocialistische levensbeschouwing. Hiërarchie en rangorde zijn grondbeginselen van een natuurwetmatige orde en komen diep overeen met ons biologisch denken. Er zal echter met alle scherpte op moeten worden gelet dat er geen volksvreemde heerserslaag opgroeit die zich beter voelt, zich hooghartig van de volksgemeenschap afscheidt, eigen belangen nastreeft en haar macht als doel op zich, in plaats van als taak, ervaart!

De partij, wier leiders en onderleiders de genadeloze elitescholing van de strijdperiode hebben doorlopen en ook verder volgens deze beginselen worden opgevoed, moet ervoor zorgen dat zulke aanzetten tot misbegrepen heersersmensdom volledig worden uitgeroeid, bij voorkeur echter van meet af aan worden voorkomen. In plaats daarvan zal de vakmatige elite in dienst van de gemeenschap worden opgevoed en gevormd – haar leden moeten zich zonder beperking als volksgenoten beschouwen die dankzij hun vermogens een uit de massa stekende positie hebben bereikt, van waaruit zij aan de gehele volksgemeenschap zijn verplicht, die het hun immers pas mogelijk heeft gemaakt al hun vermogens te ontwikkelen en onbeperkt te benutten.

In het nationaalsocialisme zijn volksgemeenschap en elite geen onverenigbare tegenstellingen; tussen hen bestaat zeker een spanningsverhouding, maar een vruchtbare. Onze toekomstige, volkse elite zal een elite voor en in de volksgemeenschap zijn. De taak van deze volkse elite is het, overeenkomstig de richtlijnen van de partij in alle terreinen en op alle niveaus de Nieuwe Orde te verwezenlijken. Zij blijft alleen dan elite wanneer zij deze taak trouw blijft. Alleen uit haar taak en uit haar prestatie ter vervulling van deze taak wint zij haar autoriteit.

Leidinggevenden die zich van deze grondslagen verwijderen en macht om de macht nastreven, verliezen hun autoriteit en behoren niet meer tot de elite van ons volk. Bij haar werk draagt de vakmatige elite een onbeperkte verantwoordelijkheid tegenover de volksgemeenschap respectievelijk de machtspolitieke voorhoedeorganisatie die haar belichaamt, dus onze partij.

Alleen zo verzoenen wij volksgemeenschap en elite en scheppen wij de Nieuwe Orde!

De Nieuwe Orde

Ons volk is onderweg op de weg van de oude orde, de ons omringende minuswereld, naar de Nieuwe Orde, een ras- en natuurgerechte hoogcultuur. Uit de taak de volksgemeenschap hierin verder te brengen, leidt zich de autoriteit van de strijdbare elite van de partij evenzeer af als na haar machtsovername de autoriteit van de vakmatige elite op alle niveaus en in alle terreinen van het volksleven en van het staatsorganisme. De staats- en partijleiding in de nationaalsocialistische volksstaat zijn dus een elite in dienst van een taak. Deze taak is opgelost wanneer het partijprogramma is vervuld – in het bijzonder in zijn twee kerneisen.

De Nieuwe Orde is verwezenlijkt wanneer alle volksgenoten zijn doordrongen van het grondbeginsel: algemeen belang gaat voor eigenbelang; en wanneer de daarin ontstane ware volksgemeenschap een staats- en cultureel kader heeft gevonden waarin er geen arbeids- en moeite-loos inkomen meer bestaat, alle volksgenoten geestelijk of lichamelijk voor de gemeenschap werken, de woekereconomie is overwonnen, alle maatschappelijke leven in overeenstemming staat met de wetten van de natuur en met de volksaard en ook de andere programmapunten van de NSDAP zijn vervuld. Zo'n orde is pas dan verzekerd, bestands- en ontwikkelingsvatbaar wanneer zij in ononderbroken opeenvolging en in bezit van de macht drie generaties heeft kunnen bepalen. Pas de derde generatie zal volledig in de nieuwe geest opgroeien en deze onvervalst kunnen bewaren en doorgeven. Op dat tijdstip lost de nationaalsocialistische partij zichzelf op, is het doel bereikt en zijn de strijdbare en de vakmatige elite van onze volksgemeenschap versmolten tot een eenheidsware rasadel van leiders die de hoogste waarde van ras en persoonlijkheid in zich belichamen!

De wet volgens welke de Nieuwe Orde zich ontwikkelt, is dan niet langer de binding aan de taak, die immers is vervuld, maar de vrijheid. De Nieuwe Orde is een orde van de vrijheid, waarin iedere volksgenoot – of hij nu arbeider, soldaat of leider is – als persoonlijkheid zowel als in gemeenschap zich onbeperkt kan verwezenlijken en kan veredelen. Dat geldt ook voor de leidinggevende laag van de Nieuwe Orde, de nieuwe rasadel, die een werkelijke heerschappij van de besten zal vestigen. Hij zal zich daarbij naar verwachting grotendeels in orden-gemeenschappen aaneensluiten die voor de veelsoortigste persoonlijkheidsuitingen thuis en ontwikkelingsmogelijkheden kunnen bieden en zo het leven voortdurend verdiepen en verrijken.

Misbruik van de vrijheid door de volksgenoten is evenmin meer te verwachten als misbruik van de macht door de heersende rasadel, want hun binding aan overleven en natuurgerechte ontwikkeling van ons volk (rasbehoud en rasontplooiing) is vanzelfsprekend geworden – en over alles waakt een onomkoopbare senaat, een oudstenraad van wijzen en heil-dragers, ervoor dat nooit meer een vervreemding tussen cultuur en natuur optreedt, dat de cultuur bij alle hogere ontwikkeling, verdieping en verrijking in geestelijk en materieel opzicht steeds in harmonie met de natuur en haar levenswetten blijft ontplooien.

Deze Nieuwe Orde is daarbij geen paradijs, geen luilekkerland – het is een orde van harde arbeid, inspanning, houding en stijlvorming (niet alleen ras zijn, maar ras hebben, volgens het oude, in het heden helaas tot karikatuur verworden leidmotief: adel verplicht – en ons hele volk moet zich als adel voelen, aan de adel van de arbeid uitdrukking geven en werkelijkheid verlenen!); het is een orde van de strijd en niet van de verslapping, van de scheppingskracht en niet van de ledigheid; de Nieuwe Orde is de orde van een grote tijd en zo'n tijd is nooit gemakkelijk, want gemakkelijkheid en grootheid sluiten elkaar uit. Zij is geen eindtoestand van de volkshistorie, maar uitgangspunt voor een voortdurend ringen om

ontwikkeling, van een mensbeeld dat in de mensen werkelijk weer evenbeelden van de goden ziet en geen wriemelende mieren, plasticdieren en consumptierobots!

In deze orde moeten en zullen de besten heersen – heersersmensen, voortkomend uit generatielange eugenetische selectie en gevormd door tucht, houding en stijl; heren van de blanke wereld en van de nieuwe tijd – bruggen omhoog naar de volgende trede van de evolutie van de mens, zoals Nietzsche die in zijn beeld van de Übermensch visionair heeft voorvoeld en verlangd!

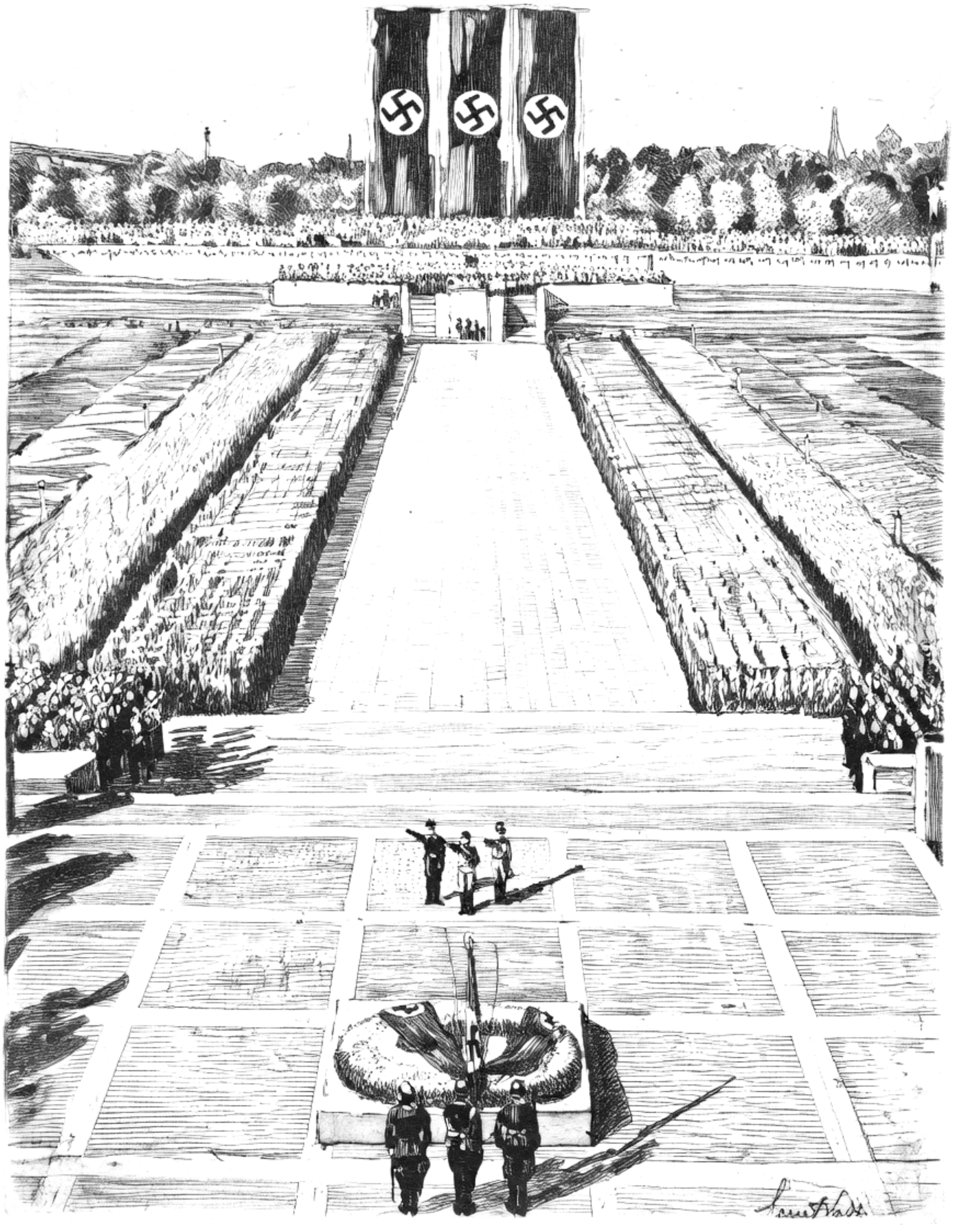

De senaat

Steeds weer is hierop gewezen dat van de eenvoudige partijgenoot tot en met de partijleider iedere kameraad zich als werktuig en dienaar van de partij moet voelen, zich in de gemeenschap van de partij moet invoegen en zich aan de partijlijn moet onderwerpen. De partij is voor de nationaalsocialist een nagenoeg mystieke gemeenschap, thuis en levenszin. Zij is het geheel dat steeds meer is dan de som van alle delen; zij is een organisme van bijzondere aard, gevormd door een groepsziel, een stijl, een alles doordringende levenshouding: de partij heeft altijd gelijk!

Maar wat is dat concreet – de partij? Ook zij heeft uiteindelijk mensen nodig om handelingsbekwaam te zijn; mensen die de partij belichamen, haar lijn vastleggen en in haar naam bevelen en aanwijzingen geven – en toch steeds dienaren van de partij moeten blijven die zich zelf aan haar onderwerpen. Wie of wat is de partij?

Voor de eenvoudige partijgenoot, voor de eenvoudige politieke soldaat is zijn directe meerdere de partij – door diens mond spreekt de partij tot hem. Zich tegen zijn bevelen verzetten betekent zich tegen de partij verzetten en daarmee sabotage aan de overwinning plegen. Dat geldt zolang deze leidinggevende kameraad werkelijk in overeenstemming met de partijlijn en in haar opdracht handelt. Verwijdert hij zich daarvan, dan verliest hij automatisch zijn onbeperkte autoriteit die hij als belichaming van de partij mag en moet claimen. Ook iedere leidinggevende kameraad is zelf weer ondergeschikte van een hogere politieke leider en in zijn verhouding tot hem geldt hetzelfde wat zojuist is gezegd. Ook de hoge ambtsdragers van de partij staan onder de rijkspartijleiding, die voor hen de partij belichaamt zolang zij zelf de hoofdlijn eerbiedigt. De leden van de rijkspartijleiding erkennen ten slotte de partijleider als hoogste belichaming van de partij, die de partijlijn vastlegt en de NSDAP onbeperkt in haar zware strijd leidt. Maar ook de partijleider is niet de partij zelf; ook hij geeft geen willekeurige bevelen, maar draagt verantwoordelijkheid tegenover de partij en onderwerpt zich aan haar gemeenschap. Hij draagt deze verantwoordelijkheid tegenover de geschiedenis, maar dat is niet alles. Ook de partijleider mag slechts zolang onvoorwaardelijk worden gehoorzaamd als hij het recht heeft voor zichzelf te claimen dat door hem de partij zelf haar wil kenbaar maakt; want de NSDAP is wil-drager en voorhoede van de natie – geen enkel individu!

Zo is het ook niet het oordeel van de geschiedenis alleen dat hem het recht kan ontzeggen de partij te belichamen en in haar naam de richting te bepalen. Voor de partijleider toont de partij zich enerzijds in de rijkspartijleiding, want zoals iedere andere politieke leider moet ook hij het vertrouwen van zijn directe ondergeschikten verwerven en behouden. Zonder het vertrouwen van zijn rijkspartijleiders kan een partijleider niet claimen in naam en opdracht van de partij te handelen. Weliswaar kan geen rijkspartijleiding een partijleider ten val brengen, maar ook haar leden kunnen zich tot een hogere instantie wenden wanneer zij tot de erkenning komen dat de partijleider niet langer wil en opdracht van de partij in zich belichaamt.

Deze hoogste dienstinstantie van de NSDAP is de senaat van de partij, die de partijleider kiest, als geheel tegen iedere beslissing een vetorecht heeft en desnoods zelfs een partijleider die is opgehouden in dienst van de partij te staan, ten val kan brengen. De senaat is de controle-instantie, het geweten van de NSDAP. In hem belichaamt zich, ook voor de partijleider, een partij waarvan hij dienaar is, zoals iedere van zijn partijgenoten ook!

De senaatsgedachte

Vanaf het begin had de Führer ingezien dat het wilde, chaotische samenraapsel van groepjes, verenigingen, broederschappen, bonden en sekten van de völkische beweging een gedisciplineerde wil-drager nodig had: een gestaalde, revolutionaire voorhoedepartij, een gemeenschap van mannen die met verbeten doelgerichtheid en nooit aflatende ijver bereid waren voor een nieuw geloof, een omwaardering van de waarden en de verandering van de wereld te strijden!

Als organisatorisch voorbeeld koos Adolf Hitler de machtigste en geschiedkundig meest betekenisvolle mannenbond uit de Europese geschiedenis – de katholieke kerk. Van haar moesten de nationaalsocialisten leren hoe men macht wint over zielen en harten, hoe men instellingen machtige duurzaamheid verleent, welke organisatievormen eeuwenlang de stormen van de geschiedenis kunnen trotseren en waarom. Critici in het kamp van de völkische beweging hebben dat on-Duits en onnatuurlijk genoemd, maar zij vergaten daarbij dat de partij, die een politieke kerk moest worden, een tijdsbeperkt doel nastreefde, een concreet programma moest vervullen en zich dan zou oplossen, dat echter de weg uit de minuswereld naar de orde van de vrijheid, deze generatielange strijd, alleen met zulke methoden succesvol kan zijn.

Te ver is de decadentie van de Europese mens voortgeschreden, te zeer zijn natuurlijke instincten verward, te zeer zijn levenskracht verzwakt en zijn ziel meermalen gebroken, dan dat een andere weg mogelijk zou zijn. Alleen de partij waarborgt de overwinning en daarmee het overleven en een menswaardige toekomst voor volk en ras, ook al moet zij zich daarbij tijdelijk van de methoden van de tegenstander bedienen – de partij vraagt niet waar de methoden vandaan komen, maar of ze werkzaam zijn en opbouw en stabilisering van een Nieuwe Orde mogelijk maken. Dit geschiedkundig bewijs echter hebben instellingen en structuren van de katholieke kerk allang geleverd – en de zegetocht van de NSDAP, die alleen door een samenzwering tijdelijk kon worden gebroken die nagenoeg alle macht van de aarde tegen ons mobiliseerde, moet ook de twijfelaar overtuigen!

Zo bouwde de Führer dus de nationaalsocialistische partij op naar het voorbeeld van de katholieke kerk – met een gedisciplineerd “kerkvolk” van nationaalsocialisten, met politieke leiders als “priesters”, politieke soldaten als “ordensridders”, de plaatsgroepleiders als “pastores”, de gouwleiders als “bisschoppen”, het korps van de politieke leiders als “ordensgemeenschap” en de partijleider als wereldlijke “paus”. In het zicht van de pauselijke nuntiatuur in München verklaarde de Führer eens ongeveer: over de Duitse mens in het hiernamaals moge de kerk heersen, over de Duitse mens in dit leven echter de nationaalsocialistische partij en haar leiders; en zoals de Heilige Vader in Rome een onfeilbaarheid in godsdienstige vragen voor zichzelf claimt, zo claimde de Führer van de NSDAP een dergelijke voor de strijd hier op aarde!

Daarom zeggen wij: de partij heeft altijd gelijk! Niet omdat iedere beslissing steeds juist moet zijn, maar omdat de partij de strijd voert voor het leven, voor rasbehoud en rasontplooiing, voor de natuur en haar wetten, omdat deze strijd alleen door de partij zegevierend kan worden doorstaan, omdat het leven en de natuurwetten altijd gelijk hebben en altijd gelijk zullen krijgen op deze aarde – en daarmee ook het doel van de partij en de middelen die zij aanwendt om het doel te bereiken!

Ook de paus echter, deze absolute heerser over de tweeduizendjarige kerk, kan niet willekeurig beslissen, maar blijft gebonden aan de leer van de kerk, die zich voor hem belichaamt in het college van kardinalen, die hem kiezen, die de vorsten van de kerk zijn, zonder wier vertrouwen geen paus kan heersen en die

hem desnoods kunnen afzetten en een opvolger kunnen kiezen wanneer hij de kerk ontrouw wordt of door falen haar geestelijke en aardse macht fundamenteel bedreigt.

Zo'n kardinaalscollege wilde ook Adolf Hitler scheppen om daarmee de organisatorische bouw van de NSDAP te voltooien – daarmee was al vroeg in de geschiedenis van de partij de senaatsgedachte geboren. De senatoren moesten de "kardinalen" van de partij zijn. Nog tijdens de strijdperiode werd in het hoofdkwartier van de NSDAP, in het nieuwgebouwde Bruine Huis te München, een zaal voor de senaat geschapen en plechtig ingericht om de waardigheid, macht en grootheid van een college te verzinnebeelden dat het hart en het geweten van de partij moest zijn. Jarenlang werd steeds verder gewerkt aan de benoeming van een senaat en de verduidelijking van zijn bevoegdheden, maar nooit werd hij werkelijkheid.

Bij het uitbreken van de oorlog was de beslissing gevallen: de eerste Führer van de NSDAP, Adolf Hitler, benoemt zijn opvolger zelf!

In september 1939 kondigde hij bij gelegenheid van zijn grote rede bij het begin van de oorlog aan dat Hermann Göring zijn opvolger moest zijn. Wanneer deze uitviel, dan zou het Rudolf Hess zijn; mocht ook deze de opvolging niet kunnen aanvaarden, zo kondigde de Führer aan, dan zou hij nu een senaat benoemen die de waardigste uit zijn midden zou kiezen. Daaruit was op te maken dat de senaat eindelijk kon worden geschapen, ook al zou hem het recht tot de Führerkeuze bij de eerste Führer-wisseling nog worden onthouden. Maar ook nu kwam het er niet van – tot 1945 bleef de senaat een idee die niet werd verwezenlijkt.

Toen de Führer zijn offerdood stierf, Hermann Göring, door de overwinnaars ter dood veroordeeld, zichzelf doodde en Rudolf Hess levenslang achter kerkermuren verdween, doofde de legitimiteit van de historische traditie; de partij viel uit elkaar en er was niemand die deze traditie rechtmatig zo kon bewaren als de senaat had moeten doen.

Waarom het ondanks alle plannen en ondanks de wil van Adolf Hitler tot 1945 niet tot de schepping van een senaat kon komen, is in het eerste deel van dit geschrift al aangeduid: in het genie van de Führer, in dit werktuig van de Voorzienigheid, smolten persoon, partij en Duitsland samen tot een eenheid, naast welke niets kon bestaan en zich kon handhaven. De uitzonderingspersoonlijkheid Adolf Hitler verhinderde, tegen zijn eigen wil, de vorming van instellingen die voor normale mensen waren bedoeld.

Zo blijft het onze taak bij de nieuwopbouw van de partij deze geweldige bouw met de schepping van de senaat van de NSDAP te bekronen:

"Door hem moet een aantal van de oudste en bekwaamste koppen van de beweging in onmiddellijke verbinding met de hoogste partijleiding worden gebracht. Tot dit grote senaat van de beweging te behoren, moet in de toekomst als de grootste eer van de beweging worden gevoeld en beschouwd."

Adolf Hitler

De vorming van de senaat

De vorming van de senaat moet ditmaal, parallel aan de arbeid aan de nieuwoprichting van de partij, reeds tijdens de strijdperiode beginnen. Daartoe benoemt de partijleider uit de kring van de besten en meest geachte nationaalsocialisten de eerste senatoren, die echter op het tijdstip van hun benoeming niet meer in de actieve strijd mogen staan, dus niet verstrikt zijn in belangen, gevechten en al die kleinigheden van het organisatorische dagelijkse werk. Het moet gaan om mannen die zonder rekening te houden met strategische noodzaak en tactische noden en schommelingen zich uitsluitend aan de idee verplicht weten – mannen die in de eeuwige tweespalt tussen ideaal en werkelijkheid consequent alleen het ideaal leven en erop letten dat partij en partijleiding zich daar nooit te ver van verwijderen.

Zodra de eerste senator is benoemd, belichaamt deze reeds de idee van de senaat die naar verwezenlijking streeft en neemt hij een activiteit als adviseur van de partijleider op. Tegen zijn wil kan de partijleider van nu af aan geen verdere senator meer benoemen – iedere benoeming behoeft dus de instemming van de reeds aanwezige senatoren. Daarmee wordt voorkomen dat de partijleider zich een college van gewillige ja-knikkers schept en tegelijk moet daarmee worden bereikt dat de senaat een gemeenschap vormt en niet een verzameling individuen blijft die alleen door de genade en de wil van de partijleider in hun hoge positie zijn gekomen. De afwijzing van een door de partijleider voorgestelde man behoeft uiteraard – zoals iedere senaatsbeslissing – steeds eenstemmigheid. Vanaf het begin zullen de senatoren als persoonlijkheden zowel als gemeenschap adviserend op de partijleiding inwerken.

De eerste 24 benoemde senatoren vormen de Kleine Senaat. Zodra deze is gevormd, geldt de senaat als geconstitueerd en neemt hij in volle omvang al zijn bevoegdheden waar. Zodra later het volle aantal van 64 leden is bereikt (Grote Senaat), kan men de Kleine Senaat praktisch als een soort werkgroep voor het lopende werk beschouwen die beslissingen en resoluties voorbereidt. In de ontwikkeling van de vorming van de senaat betekent het bereiken van het voor de constitutie van de Kleine Senaat noodzakelijke aantal dat de senaat in volle omvang zijn werkzaamheden heeft opgenomen. Belangrijk is daarbij dat het geenszins erop aankomt zo snel mogelijk een zo groot mogelijk aantal senatoren te benoemen. Aan de senatoren worden ten aanzien van hun wereldbeschouwelijke helderheid en standvastigheid, hun zelfopoffering en onpartijdigheid tegenover partijinterne geschillen, hun trouw aan de partij, hun eerlijkheid en hun onbeperkte en algemene aanzien onder de partijgenoten de allerhoogste eisen gesteld.

Senatoren worden voor het leven benoemd, kunnen alleen door eenstemmig besluit van alle andere senaatsleden worden uitgestoten en belichamen de collectieve wijsheid en het heil van de partij. Geen onwaardige mag in deze gemeenschap binnensluipen!

Niet met de gedachte om hoeveel ledenaantallen ook maar te kunnen voorleggen, mogen senatoren worden benoemd, niet met de hoop spoedig de volle aantallen voor de constitutie van de Kleine en de Grote Senaat te bereiken, maar alleen naar de maatstaf van de waardigheid.

Zodra de Kleine Senaat zich heeft geconstitueerd, wordt hem die macht overgedragen die de senaat van de NSDAP toekomt: Führerkeuze, Führerafzetting en vetorecht tegen alle besluiten van de partijleiding staan nu, naast de voortdurende advisering, de senatoren ter beschikking. Ook eigen besluiten kunnen zij uitvaardigen, maar zulke behoeven om van kracht te worden de instemming van de partijleider. Vooral echter gaat ook het recht tot benoeming van nieuwe senatoren van de partijleider over op de senaat, waarbij echter nu de partijleider een vetorecht toekomt.

Grondgedachte van de senaatsarbeid is de verzoening en overeenstemming van ideaal, waarvan de senatoren de wachters zijn, en werkelijkheid, die de partijleiding moet vormgeven. Tussen senaat en partijleider moet daarom een vertrouwensverhouding bestaan die institutioneel door het wederzijdse vetorecht is beveiligd, zodat nooit een macht de andere kan uitschakelen of overweldigen.

In deze geest zal de vorming van de nationaalsocialistische senaat plaatsvinden!

De macht van de senaat

Zoals eerder uiteengezet beschikt de senaat als college over buitengewone machtsbevoegdheden: hij kiest de partijleider, hij alleen kan een partijleider ook afzetten, hij heeft een vetorecht tegen alle beslissingen van de partijleiding en kan zelf aanwijzingen aan de partij uitvaardigen – waarbij de partijleider dan echter een vetorecht heeft. Theoretisch kunnen partijleider en senaat elkaar daardoor volledig blokkeren. Deze wederzijdse blokkeringsmacht is ook bewust zo bedoeld: ze biedt een correctief op de wil van de partijleider wanneer hij zich duidelijk van onze heilige idee of de historische taak van de partij verwijdert. In de praktijk is van zo'n blokkadepolitiek echter geen sprake. De partijleider weet zich verplicht serieus acht te slaan op de raad van de senaat en deze te respecteren, omdat de senaat de hoogste geestelijke autoriteit van de partij vormt. Zijn buitengewone bevoegdheden in wat verder een totale Führerstaat is, voorkomen op betrouwbare wijze dat de partijleider zich arrogant of hooghartig over de gewichtige mening van de senaat heen zet.

Aan de andere kant is de senaat geen speelbal van willekeurige of toevallige meerderheidsbeslissingen. Hij kan zijn macht alleen als gemeenschap uitoefenen, dus uitsluitend met eenstemmige besluiten. Alleen dat al voorkomt dat hij zich willekeurig mengt in de dagelijkse en machtspolitieke verantwoordelijkheid van de partijleider. Eenstemmige besluiten komen immers alleen tot stand wanneer er werkelijk fundamentele en voor iedereen overtuigende bedenkingen bestaan tegen maatregelen van de partijleiding of tegen de persoon van de partijleider. Bovendien zijn alle senatoren zo zorgvuldig geselecteerd dat zij geen enkele eigen machtspolitieke belangen of taken meer hebben. Zij zijn uitsluitend verplicht aan de bewaring van de idee. Er is daarom van uit te gaan dat de senaat zijn buitengewone bevoegdheden in de praktijk slechts één keer zal gebruiken: wanneer een nieuwe partijleider moet worden gekozen wegens de dood, het aftreden of de ambtsongeschiktheid van zijn voorganger. Voor het overige zal de senaat in het algemeen de onbeperkte autoriteit en verantwoordelijkheid van de partijleider, overeenkomstig het Führerbeginsel, eerbiedigen. Hij zal hem zorgvuldig adviseren en met al zijn autoriteit steunen.

Nagestreefd wordt een stevig verankerde, in de nationaalsocialistische idee en het ethos van het führerschap en de senaat gewortelde vertrouwensverhouding tussen partijleider en senaat. Beiden zullen ernaar streven deze verhouding te realiseren, omdat zij hun wederzijdse taken en machtsbevoegdheden alleen gezamenlijk kunnen uitoefenen – voor het gemeenschappelijke doel. Na de machtsovername neemt de partijleider van de NSDAP tegelijk de taak van regeringsleider in de nationaalsocialistische volksstaat op zich. Overeenkomstig vallen ook aan de senaat staatstaken toe. Tegenover alle staatsinstanties en -beslissingen heeft de senaat nu dezelfde machtsbevoegdheden als voorheen tegenover de partij.

Tot het taakgebied van de senaat behoort ook het toezicht op de Hoge School van de partij en de inhoudelijke vastlegging van haar werkzaamheden. Deze Hoge School zal als partijacademie functioneren: als hoogste en meest betekenisvolle onderzoeks- en onderwijsinstelling van de nationaalsocialistische wereld- en levensbeschouwing. Zij krijgt voorbeeldkarakter voor alle scholingsinrichtingen van de partij. Deelname aan en succesvolle afronding van de desbetreffende cursussen van de Hoge School worden een voorwaarde voor het bekleden van hogere leidinggevende ambten binnen de partij.

In het geheel zal van meet af aan, en reeds tijdens de strijdperiode, van iedere nationaalsocialist worden verwacht en geëist dat hij de geestelijke autoriteit en het aanzien van de senaat respecteert en alles doet om deze te versterken en de vervulling van zijn taken mogelijk te maken. Dan zal de senaat snel uitgroeien

tot het geweten van de partij en iedere vervreemding tussen de instellingen van de partij, en later van de staat en de idee waaraan wij allen dienen, betrouwbaar kunnen voorkomen en tegengaan.

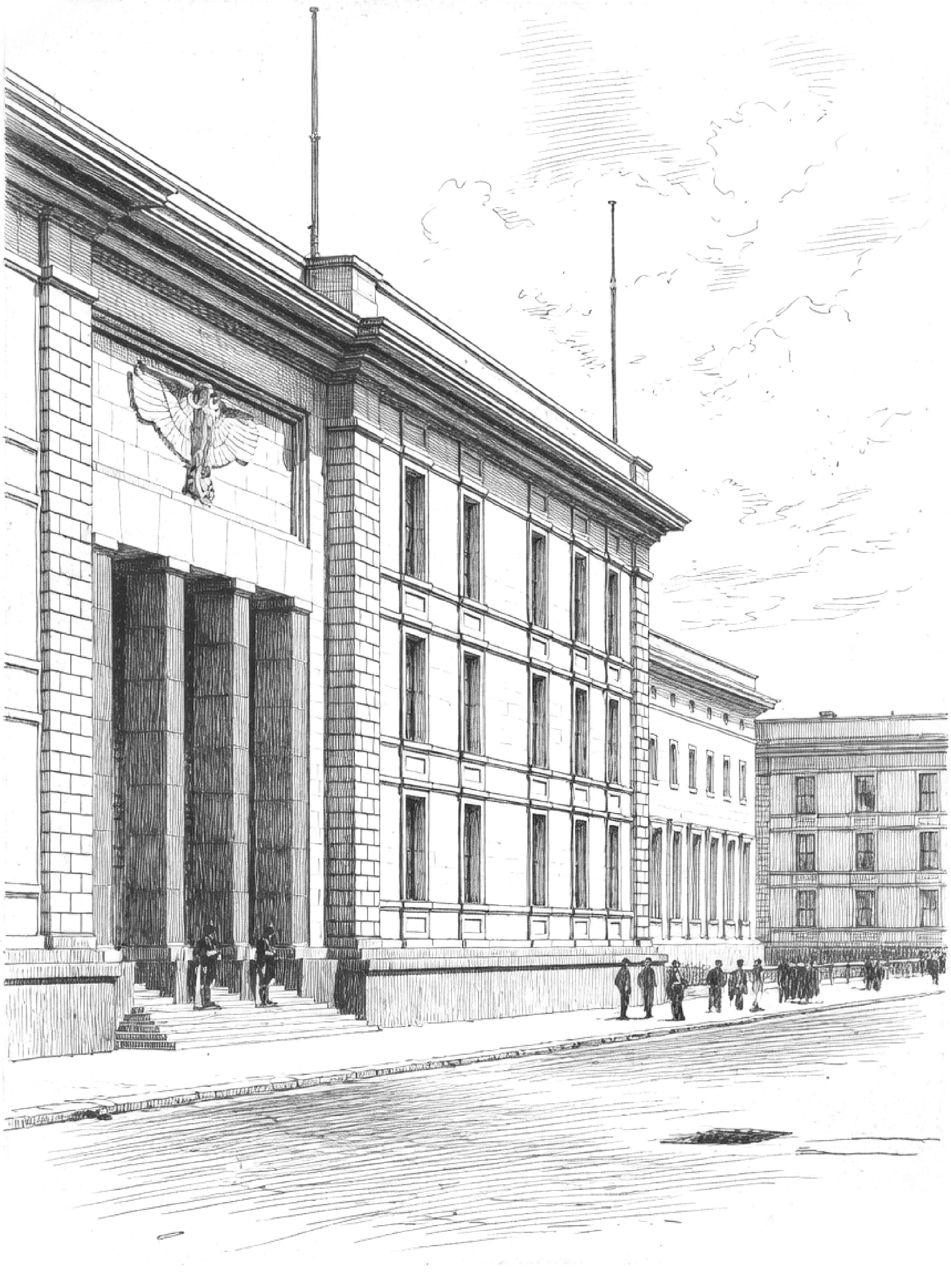

De senaat in de Nieuwe Orde

Met de vervulling van het partijprogramma van de NSDAP is een Nieuwe Orde verwezenlijkt. Leven en ontwikkeling van ons volk voltrekken zich daarin in het kader van een ras- en natuurgerechte hoogcultuur, waarin het gehele geestelijke, zielkundige, wetenschappelijke, artistieke en economische potentieel van de volksgemeenschap zich vrij kan ontplooien en verdiepen. Deze vrije gemeenschap van rasbewuste Duitsers heeft niet langer de leiding door de partij nodig. De partij lost zich daarom na de verwezenlijking van haar programma op.

Niet getroffen door deze opheffing zijn de instellingen van het führerschap en van de senaat. Hun taken en machtsbevoegdheden blijven ook in de Nieuwe Orde in wezen onaangetast. De volksgemeenschap heeft ook verder een leider nodig, waarin zij zich belichaamd ziet en die over de onbeperkte autoriteit beschikt die nodig is om een volk succesvol door zijn bestaanstrijd te leiden. Deze leider neemt ook verder alle verantwoordelijkheid op zich – vooral de verantwoordelijkheid ervoor dat de Nieuwe Orde zich in overeenstemming met de natuurwetten ontwikkelt en niet opnieuw ontaardt. Ook de senaat behoudt in de Nieuwe Orde zijn wachter- en controlefunctie en al zijn macht om zulke ontaardingen te verhinderen en onwaardige leiders te beletten hun macht te misbruiken.

Zoals reeds vermeld kunnen wij vandaag nog niet voorspellen welke vormen die rasadel, die elite van rasgebonden persoonlijkheden, zal aannemen die dan de leiding van de volksgemeenschap en van het te scheppen Vierde Rijk zal hebben. Maar met zekerheid zal de senaat de richtinggevende spits vormen van deze ware aristocratie, die werkelijk de heerschappij van de besten zal zijn!

Nationaalsocialistische leiderpersonen

De nationaalsocialistische beweging brengt geen mierwezens voort die als kleine radertjes van een zielloze samenleving moeten functioneren, maar volks- en rasbewuste persoonlijkheden die hun plaats innemen in de organisch gegliederde volksgemeenschap. Er bestaat daarom ook geen "eenheidstype" – noch dat van de partijgenoot, noch dat van de politieke soldaat en al helemaal niet dat van de politieke leider. Al deze drie zijn zeker uitdrukkingsvormen van een nationaalsocialistisch mensentype, dat echter niet door overeenstemming van de personen, maar door overeenstemming van een levenshouding en een ethos wordt gekenmerkt!

Bijgevolg kunnen wij de grondbeginselen van de levenshouding, de ethische beginselen van nationaalsocialistisch arbeider-, soldaten- en führerschap beschrijven, maar geen eenheidsmens aanwijzen die deze beginselen moet vervullen en leven. Iedere volksgenoot – of hij nu arbeider, soldaat of leider is – moet zich veeleer ontwikkelen tot een eigengeaarde, vrije maar volks- en rasgebonden persoonlijkheid. Wanneer met dit werk daarom de nationaalsocialistische idee en levenshouding van het führerschap moet worden beschreven, dan moet worden uiteengezet welk ethos deze bepaalt en hoe zij zich verwezenlijkt.

Dit is tot nu toe gebeurd.

Wordt echter concreet gevraagd hoe zulke leiders werkelijk zullen zijn, leven en handelen, dan is deze vraag alleen te beantwoorden door de voorbeelden van persoonlijkheden te schilderen waarin nationaalsocialistisch führerschap voorbeeldig werd en wordt verwezenlijkt. De veelsoortigheid van zulke nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheden komt overeen met de veelsoortigheid van het leven in het algemeen en daarmee ook met onze levensbeschouwing van het biologisch denken.

In het volgende zullen geen korte biografieën worden geprobeerd, maar alleen worden getoond hoe de in deze uitwerking genoemde beginselen van het führerschap zich heel concreet in voorbeeldige leiderpersoonlijkheden hebben verwezenlijkt. Daarmee richt ik een appèl tot alle huidige leiderkameraden om op soortgelijke wijze aan zichzelf te werken en op hun eigen manier en overeenkomstig hun karakter een nationaalsocialistische leider te worden – een mens die de "hoogste belichaming van de waarde van ras en persoonlijkheid" is, om opnieuw dit grote en beslissende woord van de Führer te citeren.

Daartoe Heil!

Rudolf Hess

Van de talloze nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheden op alle niveaus die ons voorbeeld zouden moeten zijn, kunnen hier slechts de weinige en meest betekenisvolle worden genoemd. Onder deze is, naast de persoonlijkheid van Adolf Hitler die boven alles uitsteekt, Rudolf Hess ongetwijfeld de nationaalsocialistische leider die overal ter wereld het meest wordt vereerd.

De offergang van zijn nu al meer dan veertig jaar durende foltergevangenschap, die hij met een onbuigzame wilskracht en een onwrikbare trouw aan Führer en idee verdraagt en waaruit hem, naar alle waarschijnlijkheid, alleen de dood zal verlossen, heeft Rudolf Hess tot een mythische gestalte van antieke grootte gemaakt. Zijn lijden, zijn offer en zijn voorbeeldige trouw geven ons – de kleine kleinkinderen – de kracht om op onze beurt de vlag op te nemen en offer, lijden en vervolging te verduren die verbleken tegenover het lot van de plaatsvervanger van de Führer.

De waarlijk levenslange foltergevangenschap van de grijsaard tot wie de martelaar van de vrede inmiddels is geworden, zou het nationaalsocialisme moeten brandmerken en getuigenis moeten afleggen dat het een misdadige gezindheid zou zijn. Maar dankzij de bewonderenswaardige houding van deze grote en edelste nationaalsocialist werd deze gevangenschap een vlammende aanklacht tegen huichelarij, erbarmelijkheid en laagheid van die minuswereld die de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog de volkeren hebben opgedrongen. De citadel van Spandau, waarin Rudolf Hess levend begraven blijft, is voor ons vandaag al een monument van grootheid, waardigheid en achtenswaardige offerbereidheid, een gedenkteken van trouw tot in de dood. Zij is het symbool van ons onoverwinnelijke geloof dat ondanks haat, vervolging en hoon zegevierend zal voorwaarts schrijden.

Op deze weg begeleidt ons de geest en het voorbeeld van Rudolf Hess.

Maar ook al overschaduwt de al 4½ decennium durende offergang van de vredesvlieger alles en kunnen wij dit buitengewone leven voor het nationaalsocialisme alleen vanuit dat perspectief naar behoren waarderen, toch is Rudolf Hess niet alleen als gevangene een voorbeeld. Ook zijn leven in de strijdperiode en zijn houding in de gelukkige jaren aan de macht tonen ons een waarlijk nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheid.

Rudolf Hess behoorde al voor 1923 tot de activisten van de jonge NSDAP. Adolf Hitler noemt hem met eer in verband met de allereerste zaalslag die het geboorte-uur van de SA werd. Na de mislukte nationale opstand van 9 november 1923 werd Rudolf Hess, evenals de Führer, in Landsberg gevangengezet en werd daar diens secretaris en onmisbare helper bij de arbeid aan Mein Kampf. Uit deze innigste geestelijke gemeenschap tussen de Führer en zijn latere plaatsvervanger is dit grondleggende boek van het nationaalsocialisme geboren – waarbij Rudolf Hess al zijn kennis en zijn vermogens geheel zelfloos aan het genie van de Führer ondergeschikt maakte en met zijn volledige overgave en zijn onvoorwaardelijke geloof de Führer telkens weer aanzette het werk te voltooien.

Als secretaris van de Führer werd hij ook in de strijdperiode door de meeste partijgenoten ingeschat en meestal onderschat. Hij was geen van de grote leiders van de strijdperiode; het lag hem niet zich op de voorgrond te dringen. Zijn leven stond voor hem in dienst van het genie van de Führer, waarin Duitsland, idee en partij zich verenigden. Nooit dacht hij eraan persoonlijke aanhangers te werven, nooit verlangde hij naar zelfstandige macht.

Zo kwam zijn grote uur pas toen hij in 1933, geheel onverwacht voor de gehele partij, tot plaatsvervanger van de Führer in partijzaken en later tot rijkminister werd benoemd, omdat de Führer zich nu volledig om de opbouw van de nieuwe staat bekommerde en zich steeds minder als partijleider beschouwde. Eerst ten onrechte als een nogal bleke en onopvallende persoonlijkheid ingeschat, bleek al spoedig dat Rudolf Hess als welhaast niemand anders in staat was dit zware ambt op zich te nemen. Als plaatsvervanger van de Führer, als eeuwige en onomkoopbare idealist en in grenzeloze trouw en discipline tegenover Adolf Hitler, groeide Rudolf Hess uit tot het geweten van de partij. Wie zich ooit onrechtvaardig behandeld voelde, wie ooit gerechtigde kritiek had uit te oefenen, wendde zich vol vertrouwen tot Rudolf Hess, wiens rechtvaardigheidsgevoel, verantwoordelijkheidsbesef en zijn ondanks de hoge positie kameraadschappelijke instelling overal bekend waren.

Zo beleefden de partijgenoten hem. De volksgenoten echter kenden hem als zorgzame beschermheer van het buitenlands-Duitsdom, voelden zich in hun ziel aangesproken bij zijn ontroerende kersttoespraken en beleefden hem als de gloeiendste vereerder van Adolf Hitler, wiens meest geheime wensen en gedachten hij kende als welhaast niemand anders. Zijn idealisme en oprechtheid konden zelfs door de tegenstanders van het Derde Rijk niet in twijfel worden getrokken. Hij verwierf zich, reeds voor de vervulling van zijn uiteindelijk tragische lot, respect ver buiten de kring van de overtuigde nationaalsocialisten. Als geen ander kende Rudolf Hess de gedachten van de Führer. Als welhaast niemand anders wist hij hoezeer deze na 1939 onder de broederstrijd met Engeland leed en naar middelen zocht om dit even zinloze als tragische conflict onder voor beide zijden draaglijke voorwaarden te beëindigen. Vaak sprak hij daarover met zijn plaatsvervanger en vertrouweling en dacht hardop na dat er zich toch iemand moest vinden die deze schijnbaar onoplosbare knoop van het lot kon doorhakken, zodat de vrede kon worden hersteld. Steeds weer sprak hij ervan dat hij niets tegen Engeland had, dat hij het imperium niet wilde vernietigen maar juist beschermen en versterken, dat hij uiteindelijk een bondgenootschap nastreefde en tot de grootst mogelijke vredesvoorwaarden bereid was.

Het zal wel eeuwig onzeker blijven of Adolf Hitler zijn plaatsvervanger de in de geschiedenis unieke vredesvlucht heeft bevolen of toegestaan. Maar toen Rudolf Hess boven Engeland uitsprong om eindelijk vredesonderhandelingen op gang te brengen, kwam hij als parlementair, met concrete onderhandelingsvoorstellen die precies overeenkwamen met de voorstellingen van Adolf Hitler.

Lange, spanningsvolle uren wachtte de Führer op een teken dat de vredesvlucht een succes was en dat Engeland bereid was toe te geven. Maar het schicksaluur dat de macht en wereldgelding van Europa had kunnen redden en tot een werkelijke vredesorde had kunnen leiden, verstreek onbenut. De Engelse regering wilde deze oorlog, die niet alleen Europa maar ook het eigen imperium zou vernietigen en de wereld aan twee nieuwe supermachten zou onderwerpen. Zij wilde hem onder druk van joodse en Amerikaanse kringen en durft tot vandaag de dag niet de stukken over de vredesvlucht van Rudolf Hess voor het publiek vrij te geven, opdat deze oorlogswil niet bekend wordt.

Daarom zijn deze stukken tot diep in het volgende millennium verzegeld, daarom mag Rudolf Hess niet worden vrijgelaten. Leugen en huichelarij van de minuswereld, die het nationaalsocialistische Duitsland verantwoordelijk stelt voor het oorlogsleed en de erbarmelijkheid van de naoorlogse toestanden, mogen niet aan het licht komen. Daarom blijft de martelaar van de vrede in gevangenschap, daarom mag hij niet over zijn verleden spreken en worden zijn schriftelijke aantekeningen vernietigd. Maar waar Rudolf Hess moet zwijgen, daar schreeuwen de stenen van zijn gevangenis, waarin hij dag na dag, nacht na nacht, jaar na jaar, decennium na decennium dood wordt gekweld. Zij schreeuwen om wraak en gerechtigheid, om waarheid en vrijheid.

Het is ook onze schreeuw, wij die in Rudolf Hess de edelste van alle nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheden vereren!

Ernst Röhm

Zo onomstreden Rudolf Hess is in kringen van de nationaalsocialistische gezindheidsgemeenschap overal in de blanke wereld, zo omstreden is Ernst Röhm. En toch is ook de stafchef van de SA een van de grote leiderpersoonlijkheden van het nationaalsocialisme, hoezeer hij zich in type ook van Rudolf Hess onderscheidt. Maar juist dit toont hoe geweldig de spanningsbreedte van nationaalsocialistisch führerschap is.

Als geen ander belichaamt Ernst Röhm grootheid en tragiek van de SA en daarmee van het politieke soldatendom in het nationaalsocialisme. De stafchef was de grote rebel, de alle weerstanden brekende landsknechtleider, revolutionair van nature, strijder tegen de burgerlijke kleinburgerlijke wereld, soldaat uit hartstocht. Met grenzeloze inzet- en offerbereidheid, nooit falende wilskracht en een onbeperkte kameraadschap tegenover zijn mannen won hij de harten van de ruwe SA-strijders en smeedde hij de SA tot een revolutionair werktuig van de partij dat de overwinning bevocht en het Derde Rijk mogelijk maakte.

Bij het rijkspartijdag van de overwinning in het najaar van 1933 schreed Ernst Röhm zij aan zij met Adolf Hitler ter ere van de gevallenen van de beweging. Nooit eerder of later werd een partijgenoot deze onderscheiding en eer te beurt. Het was symbolische uitdrukking van de dankbaarheid en erkenning van de Führer voor zijn enige “Duzfreund” en zijn hardste en succesvolste medestrijder!

Zeer vroeg al was de strijdgemeenschap van deze twee mannen begonnen. In de woeste dagen van het jaar 1919 in München bevorderde de machtige Reichswehr-hauptmann Röhm, die in het geheim de wapenopslagplaatsen voor een nationale omwenteling bewaakte en onvermoeibaar werkte aan de vorming van een revolutionaire militaire troep voor de “mars op Berlijn”, reeds de toen nog grotendeels onbekende partijleider van de kleine NSDAP. Hij werd partijgenoot en voerde aan hun SA steeds nieuwe mannen toe. Toen Röhm uiteindelijk succes had en de verschillende revolutionaire weerbonden zich tot een eenheidswillend “Duits Kampfbund” aaneensloten, zette hij ook door dat deze zich onder de politieke leiding van Adolf Hitler stelde. Daarmee was Adolf Hitler, met steun van Röhm, reeds in 1923 de sleutelfiguur van de nationale wedergeboorte van Duitsland geworden en zou dat van nu af aan blijven.

Ernst Röhm, de hartstochtelijke soldaat die het soldatendom de hem toekomende plaats in de volksgemeenschap wilde bevechten, die in wezen alleen in de strijder een werkelijk mens zag en in een soldatentroep het werktuig van de nationale revolutie, worstelde zich niettemin, eerder dan wie ook, door tot de erkenning dat de soldaten politiek moesten worden en zich aan een politieke leiding moesten onderwerpen, aan een volksleider die niet alleen de strijders maar het hele volk kon meeslepen en overtuigen. Persoonlijke eerzucht was Ernst Röhm vreemd; hij streed voor zijn doel en voor de man in wie hij de uitverkorene van het lot had herkend – de Führer Adolf Hitler!

De nationale opstand van 9 november 1923 mislukte. Ernst Röhm slaagde er ondanks zijn betrokkenheid bij de gebeurtenissen en zijn ronduit beslissende rol bij de voorbereiding van de opstandspoging in aan een gerechtelijke veroordeling te ontkomen. Nog beschermde hem het uniform van de actieve Reichswehroffizier, die te veel wist over zijn superieuren en hun wankele loyaliteit tegenover het systeem en de geheimen van de Reichswehr. Zo kon hij verder werken en nam na 1923 de leiding op zich van de inmiddels verboden SA. Als legale dekmantel schiep hij met de Frontbann een nieuwe machtige weerbond. Deze moest opnieuw een omwentelingspoging voorbereiden, maar Adolf Hitler had andere – en juiste – conclusies getrokken uit de mislukte opstand en zich voor de legale en politieke strijd besloten.

Loyaal tegenover Führer en partij, maar door zijn gehele persoonlijkheid niet in staat de juistheid van deze beslissing te erkennen, legde Ernst Röhm de leiding van de SA neer en nam later een militaire scholingswerkzaamheid in het Boliviaanse leger op zich. Daarmee toonde hij zijn discipline tegenover de partijleiding en de politieke hoofdlijn en bewees hij zich als een waarlijk nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheid. Hij wist om zijn verantwoordelijkheid, erkende dat anderen voor deze weg beter geschikt waren en wilde niet in de weg staan. Hij gaf alles op wat hij politiek had opgebouwd en trok zich terug tot de partij hem weer nodig had.

Eind 1930, na het grote kiesucces dat de NSDAP tot de op een na sterkste partij maakte en haar SA onweerstaanbaar deed aanzwellen, bleek de toenmalige SA-leiding niet opgewassen tegen de noden van de nieuwe strijdfase. De SA stortte in een diepe crisis, juist toen de partij zich gereedmaakte om serieus om de macht te strijden en meer dan ooit deze politieke partijleger nodig had. Adolf Hitler riep zijn oude vriend en medestrijder terug – en Ernst Röhm kwam onmiddellijk en zonder aarzelen. Had hij ooit uit verantwoordelijkheidsbesef politiek alles opgeofferd en zich teruggetrokken om niet in de weg te staan, zo gaf hij nu zijn verzekerde persoonlijke bestaan op omdat de partij hem weer nodig had en de Führer hem riep!

Deze beslissende jaren tot aan de machtsovername en daarbovenuit zijn tot een eeuwig roemblad van de SA-geschiedenis geworden en onlosmakelijk verbonden met de naam en de persoonlijkheid van de stafchef. Aan de jaarwisseling 1933/34 erkende de Führer dit in een dankadres en nieuwjaarsboodschap die in alle Duitse kranten verscheen en de "onvergankelijke verdiensten" van Röhm om de nationaalsocialistische revolutie prees. Zij besloot met de woorden van de Führer:

"Aan het slot van dit jaar van de nationaalsocialistische revolutie dringt het mij daarom … u te verzekeren hoezeer ik het lot dankbaar ben zulke mannen als u mijn vrienden en strijdgenoten te mogen noemen. In hartelijke vriendschap en dankbare waardering, uw Adolf Hitler."

Slechts zeven maanden later werd de stafchef door intriges van de reactie ten val gebracht en samen met de besten en trouwste SA-leiders doodgeschoten. Over deze gebeurtenissen en hun waardering binnen onze gezindheidsgemeenschap van de **Neue Front** heb ik elders verschillende malen bericht. Dat hoort hier niet thuis, omdat het geen nieuw licht werpt op de leiderpersoonlijkheid van Ernst Röhm, maar overgaat naar het thema van de onoverbrugbare tegenstelling tussen revolutie en reactie, die eeuwige doodsvijanden zullen zijn. Aan deze doodsvijandschap is de stafchef ten offer gevallen.

Ook hij een tragische gestalte, omdat hij viel door de kogels van eigen kameraden, in naam van die beweging die zonder hem nauwelijks zou hebben gezegevierd en op bevel van de Führer, aan wie hij als vriend en strijdgenoot diep was verknocht en met wiens naam op de lippen hij stierf – geveld door reactionaire machinaties die te laat werden doorzien.

Op deze plaats zij nogmaals samenvattend erop gewezen dat de stafchef met zijn waarschuwingen en zijn ideeën uiteindelijk gelijk heeft gekregen en dat het falen van het Derde Rijk oorzakelijk verbonden is met de tragedie van 30 juni 1934. Er dient ook nogmaals op te worden gewezen dat Ernst Röhm nooit een putsch tegen de Führer had gepland. De "Röhm-putsch" was een putsch tégen Ernst Röhm en de nationaalsocialistische revolutie, die de Führer in te veel terreinen in afhankelijkheid bracht van die reactionaire krachten in bestuur, economie en vooral de Reichswehr die de eerste nationaalsocialistische volksstaat uit de geschiedenis door verraad ten val brachten.

Ons onherroepelijke en hartstochtelijke belijden tot deze grote strijder en rebel, deze nationaalsocialistische leider die dé stafchef van de SA was, mag bij kleinburgers en betweters omstreden blijven. Voor ons is het de hardste strijdverklaring aan de reactie en daarmee een eed tot de voltooiing van de Tweede Revolutie!

Onze gezindheidsgemeenschap van de **Neue Front** heeft de sterfdag van de gerehabiliteerde stafchef – de 30e juni – tot strijddag tegen de reactie verklaard.

Dr. Joseph Goebbels

Dr. Goebbels, rijkpropagandaleider van de NSDAP, rijkminister voor Volksvoorlichting en Propaganda en laatste Duitse rijkskanselier, is de derde van die historische leiders van het nationaalsocialisme die wij in het bijzonder vereren. Wederom een geheel ander karakter dan de partijgenoten Hess en Röhm, maar wederom een voorbeeldige nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheid. Naast de plaatsvervanger van de Führer, de zich in dienst van plicht en taak opofferende politieke leider en de hartstochtelijke partijarbeider, en naast de stafchef, de vitale, alle weerstanden doorbrekende politieke soldatenleider, rebel tegen een verstikkende normaliteit en bewuste revolutionair tegen de minuswereld, treedt de geniale redenaar en propagandist, die men de enige ongeslagen Duitse veldheer van de Tweede Wereldoorlog heeft genoemd.

Dr. Goebbels was verantwoordelijk voor het moreel van het thuisfront, voor het wekken, versterken en handhaven van de doorzettingswil, het plichtsbesef en het vertrouwensverhouding tot de leiding bij het Duitse volk. Hij vervulde deze taak met genie, nooit falende wilskracht, fantasie en onvermoeibare, zichzelf verterende arbeid en voortdurende inzetbereidheid. Het thuisfront hield stand – niet alleen in de gevoelensopwellingen van de grote overwinningen, niet alleen in de bange maanden van het schommelen van de schicksalweegschaal, maar tot diep in de laatste dagen van het stervende rijk. Het volk stond achter de Führer, werkte, streed, offerde en stierf in vertrouwen op de leiding en in de wetenschap van de schicksalmatigheid van de strijd die over de toekomst van Duitsland voor lange tijd zou beslissen. Dit is in de eerste plaats het verdienste van dr. Goebbels.

Over zijn onwrikbare trouw en zijn propagandistisch inwerken op de toekomst, waaraan zijn laatste gedachten en zijn ongeëvenaarde offerdood samen met zijn vrouw en kinderen waren gewijd, is in een eerder deel hier reeds bericht.

Rudolf Hess, wiens slotwoord in het Neurenbergse overwinnaarstribunaal – dat zijn laatste openbare optreden was voordat hij levend werd begraven – uitliep op de trotse zin: “Ik heb nergens spijt van!” Ernst Röhm, die met de woorden “Mijn Führer!” op de lippen stierf. Dr. Goebbels, die in zijn laatste grote radiotoespraak op de Führerverjaardag 1945 zijn geloof in Adolf Hitler belijdde en enkele uren na hem zijn eigen offerdood stierf, waarin zijn vrouw en kinderen hem volgden. Zij allen zijn ware voorbeelden van nationaalsocialistisch führerschap. Zij leefden en stierven vervuld van trouw en offerbereidheid tot in de dood, zoals het partijprogramma van de NSDAP eist, waarin de partijleiders zich in de slotzin verplichten hun taak onder inzet van het leven te vervullen. Niemand van hen ging het om persoonlijke macht, niemand van hen misbruikte deze voor persoonlijke doeleinden, niemand van hen verloor het contact met het volk en met hun gevolg – zij allen bleven kameraden en volksgenoten.

Zij allen zijn tragische gestalten van een in de eerste aanloop mislukte, geweldige opstand tegen de minuswereld. Hun kracht als voorbeeld voor toekomstige generaties toont zich het duidelijkst in hun laatste en totale consequentie: het offer van het eigen leven. Dr. Goebbels is niet alleen voorbeeld in de dood, hij is het ook als nationaalsocialistische leider van de eerste strijdperiode en van de jaren aan de macht.

Dr. Goebbels sloot zich halverwege de jaren twintig bij de NSDAP aan en werkte zich in hardnekkige kleinarbeid in de partij omhoog – van kleine secretaris en onvermoeibare vergaderingsredenaar in de west-Duitse gouwen, via het ambt van gouwleider van de rijkshoofdstad, dat hij zeer serieus nam en tot zijn dood behield – als veroveraar van Berlijn, die de rode hoofdstad van het rijk voor het

nationaalsocialisme won – tot rijkpropagandaleider, rijkminister en ten slotte kanselier in de ondergang, liep zijn schicksalbaan. Harde, onvermoeibare arbeid maakte deze opkomst van de naamloze student en onbemiddelde academicus tot meester van de propaganda mogelijk, evenals zijn genie en zijn fijne en diep kunstzinnige gevoel voor de stromingen van de Duitse volksziel en de openbare mening. Propaganda was hem kunst en wetenschap tegelijk – en in beide aspecten beheerste hij haar van de grond af.

Hij behoorde tot de radicale, sociaal-revolutionaire vleugel van de partij en bleef zijn leven lang de onbarmhartige antiburgerlijke revolutionair, die diep leed onder de compromissen met de reactie die het Derde Rijk na 1934 was aangegaan. Maar nooit wankelde hij in zijn trouw aan de Führer en aan de voorgeschreven partijlijn. Terwijl de Führer zich in de oorlog steeds meer in de militaire problemen begroef, nauwelijks nog publiekelijk sprak en zich nog maar zelden met vragen van staats- en partijleiding bezighield, probeerde dr. Goebbels – niet uit persoonlijk eerzucht, maar uit een verantwoordelijkheidsbesef dat was geboren uit de kennis van zijn eigen vermogens en de onvoorwaardelijke loyaliteit – deze leemte op te vullen. Hij achtte het noodzakelijk dat de Führer voor de tijd van de oorlog, wanneer hij zelf de oorlogvoering moest controleren, het praktische regeringswerk aan een ander overdroeg. En hij geloofde terecht dat hij daarvoor de meest geschikte man was!

Hoe erger de situatie werd, des te groter werd ook het verantwoordelijkheidsbesef van de kleine dokter, die overal ter plekke was en alle taken op zich nam die niemand anders meer wilde hebben. Hij was het die zich tot het laatst toe aan het volk toonde, naar de gebombardeerde steden reed en voor de verbitterde bomslachtoffers sprak en hen tot nieuwe geestdrift meesleepte. Hij nam de verantwoordelijkheid voor de civiele luchtverdediging op zich, werd na 20 juli 1944 met nagenoeg onbeperkte volmachten als gevolmachtigde voor de totale oorlogsinzet aangesteld en ten slotte – veel te laat – in het testament van de Führer tot rijkskanselier van de opvolgingsregering benoemd. Maar alle volmachten voor hem waren te weinig en kwamen te laat.

De revolutionair die in de ondergang rijkskanselier werd, bood in de weinige uren van zijn regeringsperiode, onder beroep op een komend radicaal-socialistisch, verenigd Europa onder gemeenschappelijke Duits-Russische leiding, Stalin een eenzijdige wapenstilstand en een omkering van de bondgenootschappen aan. Maar het was te laat – het was een laatste gebaar van die politiek die deze grote revolutionair al lang voor juist had gehouden. Het rijk lag op de knieën, het kon de Russische “Vozd” (“Führer”, zoals Stalin zich bij voorkeur liet noemen) niets meer bieden. Na enkele uren van wachten en een voorlopige wapenstilstand in Berlijn kwam uit Moskou de afwijzing van het Duitse aanbod en de eis van onvoorwaardelijke capitulatie.

De laatste rijkskanselier ging de dood in. Vrijwillig volgde zijn familie hem: zijn vrouw verklaarde voor zichzelf en in naam van haar kinderen dat een leven in een onderworpen naoorlogs-Duitsland zonder de Führer en de nationaalsocialistische staatsvorming ondraaglijk, zin- en waardeloos zou zijn. En zo is het ook gebeurd!

Wat alleen in de huidige minuswereld van de Bondsrepubliek Duitsland aan het leven waarde en zin kan verlenen, is de onvermoeibare strijd en totale persoonlijke inzet tegen het systeem en de wereld van de overwinnaars. Het voorbeeld, het leven en de houding van dr. Goebbels, de kleine dokter met het onverschrokken hart, geeft ons daarvoor de kracht!

Willy Krämer

Drie generaties nationaalsocialisten leven vandaag in de Bondsrepubliek Duitsland. Zij allen hebben na 1945 leiderpersoonlijkheden voortgebracht. Maar de ongunst van de tijden, de voorwaarden van de politieke strijd onder directe en indirecte bezettingsheerschappij, onder het NS-verbod, de ongehoorde hetze en de vervolging verhinderden dat zij uiterlijke politieke betekenis kregen of zelfs maar publiekelijk bekend werden. Des te groter is echter hun innerlijke betekenis, want zij garanderen de historische traditie en legitimiteit van de politieke erfopvolging tot op de dag van vandaag. Dat de naoorlogse leiders van het nationaalsocialisme, anders dan de historische leiders, geen uiterlijke politieke betekenis kregen, verandert niets aan hun betekenis voor de partijgeschiedenis en ook niets daaraan dat zij waarlijk nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheden waren of zijn en ons daarom voorbeeld moeten zijn.

De eerste generatie van het nationaalsocialisme is de oprichtersgeneratie, waartoe ook de meeste van de grote historische leiders van de NSDAP behoorden – strijders voor een beter Duitsland in de Weimarrepubliek, vormgevers in het Derde Rijk, martelaren van de ineenstorting. Na 1945 vonden sommigen zich weer samen in de Socialistische Rijkspartij (SRP), enkele anderen – waaronder menigeen van de laatste historische leiders van het middelniveau die de mensenjacht van 1945 hadden overleefd – behoorden tot de zogenoemde gouwleiderskring rond de staatssecretaris in het rijkpropagandaministerium, dr. Naumann. Midden jaren vijftig doofden al deze pogingen uit. De meesten van de oprichtersgeneratie berustten en werkten mee in braaf-burgerlijke nationale groepen, terwijl hun nationaalsocialisme tot weemoedige herinnering verbleekte. Daarmee verdwenen zij uit de geschiedenis.

Er waren echter enkele weinigen die niet berustten, die al deze decennia trouw bleven aan hun verleden en zich weer aansloten toen een nieuwe nationaalsocialistische beweging ontstond. Tot onze gemeenschap behoorden en behoren tot vandaag toe vele Oude Strijders, dragers van het Gouden Partij-insigne en zelfs historische politieke leiders van de NSDAP van lagere of middelbare rang. De hoogstgeplaatste onder hen is tegelijk ons grootste voorbeeld als leiderpersoonlijkheid van het naoorlogse nationaalsocialisme en van de oprichtersgeneratie.

Arbeidersjongen, jeugdbeweging, frontsoldaat van de Eerste Wereldoorlog, politieke soldaat van de eerste naoorlogstijd, partijlid sinds 1928, zware verwonding in straatgevecht met het Rode Front een jaar later, rijkredenaar, drager van het Gouden Ereteken van de NSDAP en hoofdambtelijk politiek leider na 1933 tot de laatste dag – dat is ons erelid Willi Krämer.

Hadden wij voor het historische nationaalsocialisme met de partijgenoten Hess, Röhm en dr. Goebbels de zich verterende partij-arbeider, de alle weerstanden brekende rebelse en revolutionaire politieke soldatenleider en de hartstochtelijke, geniale propagandist als stralende voorbeelden van nationaalsocialistisch führerschap begrepen, dan lijkt het van symbolische en schicksalmatige betekenis dat voor het naoorlogse nationaalsocialisme met Pg. Krämer een leidinggevende kameraad tot voorbeeld wordt die in alle drie terreinen zijn plicht deed.

Willi Krämer was politieke soldaat, straatstrijder van de Nieuwe Orde en uiteindelijk, nog voor zijn partijlidmaatschap, landesführer Alt-Sachsen van een revolutionaire soldatenbond – de Wehrwolf. Hij was later plaatsgroep- en kreisleider en uiteindelijk politiek leider in de staf van de plaatsvervanger van de Führer, dus onmiddellijk een ondergeschikte van Rudolf Hess. Ten slotte werd de rijkredenaar overgeplaatst naar de rijkpropagandaleiding van de NSDAP en werd later ook lid van de rijkspartijleiding. Hij steeg aanvankelijk op tot stafambtsleider, wat in de organisatie van de rijkspartijleidingen

overeenkomt met het staatssecretarisniveau in de ministeries. Daarmee behoorde hij tot de engere omgeving van dr. Goebbels. Bij diens dagelijkse ministerconferenties, waarop de richtlijnen van de propaganda tijdens de oorlog werden uitgewerkt, besloten en verkondigd, was hij als vertegenwoordiger van de RPL aanwezig. Tijdens de ineenstorting van 1945 steeg hij ten slotte nog op tot plaatsvervanger van de rijkpropagandaminister in de rijksregering Zuid – en daarmee tot hoofdverantwoordelijke van de nationaalsocialistische propaganda in de laatste oorlogsweken in de zuidelijke ketel van het door de geallieerden in een noord- en een zuidruimte gesplitste rijk.

Pg. Krämer was het ook die op 8 mei 1945 de laatste nieuwsdienst van het Derde Rijk, met de laatste vrije zender van de zuidruimte, vanaf een rijdende zender in de Alpen sprak en trots de melding van de capitulatie en daarmee het voorlopige einde van de Duitse vrijheid, met het Deutschlandlied en het Horst-Wessel-Lied liet uitklinken. Met tegenzin was Willi Krämer op grond van een persoonlijk bevel van dr. Goebbels uit het belegerde Berlijn naar de zuidruimte gegaan om daar zijn plaats in de rijksregering in te nemen. Zoals iedereen wist hij dat de afloop van de slag om Berlijn over het Duitse lot zou beslissen en zoals velen anderen wilde hij een mogelijke nederlaag niet overleven, maar in de puinhopen van een verslagen rijkshoofdstad de dood zoeken. Dr. Goebbels stuurde hem weg en gaf als reden op:

“Er moeten ook na deze oorlog nog enkele mannen zijn die getuigenis kunnen afleggen van wat wij werkelijk wilden en hoe het werkelijk was.”

Deze laatste opdracht van dr. Goebbels werd de levensopdracht van Pg. Krämer in naoorlogs-Duitsland. Als leidende ambtsdrager en propagandaleider op landsniveau streed en werkte Willi Krämer mee in de SRP en de DRP. Toen de nationale oppositie met de oprichting van de NPD in 1964 definitief in de erkenning van het heersende systeem verviel, trok hij zich terug uit het organisatorische werk en ontwikkelde zich tot de geestelijke leider van het naoorlogse nationaalsocialisme. Tot het leidingmiddel in deze geestelijke vormingsstrijd, waarmee hij de opdracht van dr. Goebbels vervulde, het nationaalsocialisme in leven hield en het tijdig aan een nieuwe generatie doorgaf, werden de zogenoemde “Göttinger Brieven”, die tot vandaag verschijnen.

Welk een verantwoordelijkheidsbesef tegenover onze heilige idee, die haar organisatorische vorm had verloren; welk een wilskracht, welk een loyaliteit tegenover het laatste bevel van zijn meerdere kenmerken deze leidinggevende kameraad in zijn jarenlange eenzame strijd, toen geen hoop, geen kans meer leek te bestaan en de lange nacht van het nationaalsocialisme reeds de doodslaap voor idee en beweging leek te betekenen. Tegen deze ijzige adem van de dood verzette Willi Krämer zich met zijn “Göttinger Brieven” en redde zo het nationaalsocialisme over zijn wanhopigste geschiedenisperiode. Welk een prestatie, welk een man!

Willi Krämer bewaarde niet alleen, verdiepte niet alleen het beproefde, maar gaf het ook tijdig door.

Omstreeks 1980 kreeg ik contact met Willi Krämer, terwijl ik nog in mijn eerste gezindheidsgevangenschap zat. In de daaropvolgende tijd ontwikkelde zich een buitengewoon intensief briefcontact waarin Willi Krämer mij leerde wat nationaalsocialisme werkelijk is, terwijl ik hem de noden en hoop van de nieuwe generatie van het nationaalsocialisme nabij bracht en hem voor onze strijd interesseerde.

Na de samenvoeging van de Aktionsfront Nationaler Sozialisten met de Nationalen Aktivisten in januari 1983 werd partijgenoot Willi Krämer, een van de hoogstgeplaatste overlevende historische leiders van de NSDAP, erelid van de ANS/NA en ondertekende de petitie van onze initiatief tegen NS-verbod, waarmee de Bondsdag werd opgeroepen tot opheffing van de NS-verbodswetten.

Boven de tachtig jaar is nu onze kameraad Willi Krämer. Zijn gezondheid laat het afweten, maar zijn hoofd is helder als altijd en zijn hart ongebroken trouw. Nog altijd staat hij aan onze zijde – een voorbeeldige nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheid van de oprichtersgeneratie, die na een meer dan zestigjarige politieke strijd uiteindelijk aan de zijde van onze gezindheidsgemeenschap van de **Neue Front** is gekomen!

Een leidinggevende kameraad die nooit iets voor zichzelf wilde, maar zijn leven volledig aan onze heilige idee wijdde. Een kameraad, een leider, een voorbeeld voor komende generaties!

Willi Krämer

34 Göttingen, den 2. August 1968
Kussanger 17 Ruf 0551 - 61 865

Gedanken Skizze über meine Tätigkeit
im Stabe des Stellvertreter des Führers, Rudolf Hess,
vom November 1928 bis Oktober 1939.

Über den organisatorischen Aufbau des Stabes des Stellvertreters des Führers ist zu sagen:

Der Parteigenosse Hess stellte sich aus dem Arbeitsbereich des Reichsschatzmeisters Schwarz den Parteigenossen Martin Bormann, (den späteren Reichsleiter Bormann) und ernannte ihn zu seinem Stabsleiter mit dem Auftrag, den Aufbau des Stabes und dann dessen Leitung vorzunehmen.

Bormann leitete bis dahin die Hilfskasse der SA, aus der verwundete und durch die politische Tätigkeit in wirtschaftliche Not geratene SA-Männer finanziell unterstützt wurden. Die Unterstützungen waren denkbar gering, wie ich infolge meiner im November 1929 erlittenen Verwundung weiss.

Während der politischen Kampfzeit der NSDAP, also bis 1933, ist Bormann nach aussen hin politisch Eberhuupt nicht in Erscheinung getreten, uns alten Parteigenossen ist er bis dahin völlig unbekannt geblieben.

Bei der Aufnahme meiner Tätigkeit im Stab Hess bestanden zwei Hauptabteilungen, bezw. wie sich die Benennung während meiner Tätigkeit heraus kristallisierte, zwei Befehlsbereiche, mit je einem Hafenteleiter an der Spitze.

Befehlsbereich II war die politische Abteilung,
Leiter: Hauptbefehlsleiter Helmut Friedrichs,

Befehlsbereich III war die staatsrechtliche Abteilung,
leiter: Staatssekretär Dr. Gerhard Klopfer.

Dazu bestand noch eine Verwaltungs-Abteilung für die rein internen Verwaltungsangeigen und finanziellen Belange.

Die Abteilung II, (das war der Sprachgebrauch im Hause)bezw.politische Abteilung, hatte die gesamte Arbeit der Reichsleitungen der NSDAP einschl. der selbständigen, dem Führer direkt unterstellten Hauptämter

2.

“Armin”

De tweede nationaalsocialistische generatie is de HJ-generatie, die in het Derde Rijk is opgegroeid. Voor zover zij daar qua leeftijd voor in aanmerking kwamen, meldden deze enthousiaste jonge idealisten zich massaal aan het front, streden als helden en stierven als bloedgetuigen voor Duitsland en het nationaalsocialisme. Verschrikkelijk was het bloedoffer van deze generatie, waarvan de bloei is gevallen. Denken wij alleen aan de SS-divisie Hitler-Jugend, tweemaal uit HJ-vrijwilligers opgericht, tweemaal uitgebloed, die op 8 mei 1945 met nog slechts 600 soldaten in gevangenschap ging.

Denken wij aan de NAPOLA-leerlingen, maar ook aan al die andere eenvoudige HJ-jongens die zich naar het front drongen en nog streden en stierven toen om hen heen alles instortte. Het waren niet toevallig HJ-jongens en buitenlandse SS-vrijwilligers die als laatsten in Berlijn de Führerbunker verdedigden: een ontroerend symbool voor onze strijd, die de jeugd heeft opgenomen en vandaag als wereldwijde revolutie van de blanke ras begrijpt. Zodra deze generatie uit de krijgsgevangenkampen van de overwinnaars was teruggekeerd, begon zij met die wederopbouw van het totaal verwoeste land, die al spoedig vriend en vijand als wonder zou voorkomen.

Ook politiek namen velen van hen de strijd voor Duitslands vrijheid weer op en sloten zich aan bij de Socialistische Rijkspartij, als haar actiefste en strijdlustigste element. Maar het SRP-verbod en de inzettende massale welvaart, die hen voor ontberingen, lijden en offers van hun jeugd leek te compenseren en waarop zij alleen onder prijs van politieke aanpassing konden hopen, brak deze tweede generatie praktisch volledig de rug. Het is deze middelste generatie die aan de minuswereld van massaconsumptie en heropvoeding het volledigst is ten prooi gevallen. Maar ook onder hen zijn er kameraden die bij ons zijn gekomen – frontsoldaten van de Tweede Wereldoorlog en puinkinderen van het “uur nul”. Zo ons erelid Otto Riehs, Ridderkruisdrager uit de manschappenstand, die als korporaal met een defect luchtafweergeschut onder persoonlijk levensgevaar een Russische tankeenheid ophield en gedeeltelijk vernietigde – die echter ook in de naoorlogstijd moed en ruggengraat bewees: in de SRP, de DRP en de NPD, tot hij uiteindelijk in de gelederen van onze gezindheidsgemeenschap kwam, voorzitter werd van de Freundeskreis Deutsche Politik, een ondersteuningsorganisatie van de ANS/NA en ten slotte lijsttrekker van onze gemeenschap bij de gemeenteraadsverkiezingen in Frankfurt am Main in het jaar 1985 werd!

Dit strijdlustige voorbeeld uit oorlogs- en naoorlogstijd, deze trouwe volgeling van idee en beweging zal ook in de toekomst aan onze zijde staan! Tot de voorbeelden en strijders van deze generatie behoort ook onze kameraad Kurt Müller, die sinds vele jaren zijn gehele materiële bestaan op het spel zet om de beweging een Thingplaats voor bijeenkomsten en vieringen ter beschikking te stellen, die al tweemaal zijn geloof achter tralies heeft verdedigd en met de organisatie en uitvoering van wijdingstijden op de grote gedenkdagen van onze beweging, over alle organisatiegrenzen heen, het bewustzijn van de eenheid van onze beweging heeft bewaard en ook over donkere tijden van organisatorisch verval heen heeft gered.

Beiden mogen hier plaatsvervangend staan voor die handvol mannen van de HJ-generatie die vandaag nog altijd of opnieuw tot de nationaalsocialistische beweging behoren. In de eigenlijke en organisatorische zin als leidinggevende kameraad is echter nauwelijks iemand uit deze generatie verder in het openbaar getreden – maar één partijgenoot eren wij niettemin als de nationaalsocialistische leiderpersoonlijkheid van de tweede NS-generatie.

Reeds als zesjarige actief in de HJ van de eerste strijdperiode, daarom drager van het Gouden Ereteken van de HJ, opgegroeid in een diep nationaalsocialistische familie (de vader Oude Strijder en SA-leider, die op 30 juni 1934 maar net aan de terechtstelling ontkwam), frontsoldaat van de Tweede Wereldoorlog, in de Britse krijgsgevangenkampen als onverbeterlijke nationaalsocialist ingedeeld en pas helemaal aan het eind vrijgelaten, SRP-, DRP- en NPD-activist, oprichter van een zelfstandige NS-groep in de jaren zeventig die zich toen met de NSDAP/AO aaneensloot – dat is de man met de schuilnaam "Armin": strijder en leidinggevende kameraad van de HJ-generatie!

In 1976 werd "Armin" coördinator van de NSDAP/AO voor het gehele Bondsgebied, in 1977 stafchef van de door hem in het leven geroepen en doorslaggevend gevormde ondergrondse SA van de NSDAP/AO, waaraan ik mij in maart 1977 aansloot en waarvoor ik op 8 mei van datzelfde jaar de eerste plaatselijke SA-storm in Hamburg oprichtte, die het oorsprongspunt van onze huidige gemeenschap werd. Pg. "Armin" was dus een van mijn eerste chefs en een werkelijk voorbeeld voor mij.

Zijn ongeschonden trouw tegenover partij en idee sprak voor zich en voor hem – hij leerde ons de voorrang van de partij boven de persoon, wilde zelf nooit op de voorgrond staan en bepaalde die stijl van kameraadschap, inzet- en offerbereidheid en van de nieuwbeleefde SA-geest die vandaag voor ons typerend is. Hij was het die krachtig de rehabilitatie van de stafchef Röhm ter hand nam en doorzette. Hij gaf ons een voorbeeld van grenzeloze inzetbereidheid, hoewel hij als vader van zes kleine kinderen alle reden tot persoonlijke terughoudendheid zou hebben gehad. Maar "Armin" leefde de eis dat een SA-leider alleen van voren, aan de spits van zijn kameraden, kon strijden en leiden en predikte die niet alleen!

Met fantasie en wilskracht bouwde hij de SA van de NSDAP/AO op en verrichtte daarmee een historische prestatie waarop onze gemeenschap tot vandaag voortbouwt en verder strijdt. Toch moet ik mij ertoe beperken deze betekenisvolle leiderpersoonlijkheid van onze partijgeschiedenis alleen met de schuilnaam voor te stellen, want het einde van dit buitengewone strijdersleven is in een schemerlicht gehuld, waaruit wij onze nog levende voormalige medestrijders niet willen sleuren en zijn werkelijke naam niet willen noemen. "Armin" werd niet tot verrader, doorstond zijn jarenlange gevangenschap ongebroken, maar de ineenstorting van zijn SA in het jaar 1979, zijn ellendige materiële situatie in de gezindheidsgevangenschap, de menselijke teleurstelling over de familie die zich van hem afkeerde en de stompzinnige alledaagsheid van het gevangenisleven braken en verminkten zijn karakter. Zijn ooit opbouwende en meeslepende energie begon zich tegen zichzelf en de eigen kameraden te richten.

Hij brak en twistte met allen, voelde zich verraden en raakte verstrikt in de isolatie. Hij brak ook met mij. Maar ik bewaar hem een erende en respectvolle herinnering en reken de strijder die ik als "Armin" leerde kennen, onveranderd tot de grote leiderfiguren van onze beweging.

Ondanks de schaduw over het einde steekt hij torenhoog boven de meeste vertegenwoordigers van zijn generatie uit die de idealen van hun jeugd vergaten en verrieden en blijft voor ons jonge strijders een belangrijke brug van de historische traditie die ons met de oorspronkelijke NSDAP en de gevechten van de eerste naoorlogstijd verbindt en een voorbeeld van ons gevecht!

Gerd Lauck

De derde nationaalsocialistische generatie is de kleinkindergeneratie die – vanaf 1968 – de strijd tegen het NS-verbod en voor de nieuwoprichting van de NSDAP draagt. Ook zij heeft reeds leiderpersoonlijkheden voortgebracht en onze gemeenschap van de **Neue Front** beschikt allang over een werkelijk functionerend en gedisciplineerd korps van politieke leiders. Toch lijkt het nog te vroeg zulke leiderkameraden met name te noemen en als voorbeeldige voorbeelden van nationaalsocialistisch führerschap naar voren te halen – daarover zal ooit de geschiedenis beslissen, wanneer achteraf kan worden beoordeeld wie in ongeschonden trouw en onbetwijfelbare houding duurzaam als leiderkameraad heeft bewezen. Maar uit de vroege tijden van onze nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie zijn er twee kameraden wier betekenis in onze partijgeschiedenis reeds vandaag vaststaat.

Wij denken daarbij aan Wolf-Dieter Eckart, die in 1968 als eerste van de kleinkindergeneratie de politieke strijd voor het politiek reeds dood gewaande nationaalsocialisme opnam. Weliswaar faalde Pg. Eckart als politiek leider en trok hij zich eind jaren zeventig grotendeels terug. Maar hem blijft de roem de strijd te hebben begonnen. Het eigenlijke voorbeeld van een nationaalsocialistische leiderkameraad van de nieuwe generatie echter is Gerd Lauck, de organisatieleider van de opbouw- en buitenlandorganisatie van de NSDAP!

Reeds als 18-jarige sloot Pg. Lauck, die Amerikaans staatsburger is maar zich als Amerika-Duitser beschouwt – dus als Duitser die toevallig in Amerika is geboren – zich aan bij een van de eerste nationaalsocialistische organisaties sinds het einde van de lange nacht, de NS-Kampfgroep Groot-Duitsland (NSKG). De NSKG was een militante ondergrondse organisatie die op een gewapende omwenteling aanstuurde. Voor haar vormde de 18-jarige Amerika-Duitser Lauck een buitenlandorganisatie in de Verenigde Staten. Toen in 1973 de NSKG in de Bondsrepubliek volledig werd opgerold, bleef alleen de buitenlandorganisatie over, waaruit Pg. Lauck nu de eigenlijke nationaalsocialistische strijdorganisatie van de naoorlogstijd schiep.

De organisatieopbouw begon praktisch op het nulpunt. Jonge kameraden die vandaag bij onze nog altijd kleine maar functionerende en succesvol werkende beweging toetreden, zullen zich nauwelijks kunnen voorstellen dat ruim tien jaar geleden in wezen nog helemaal niets bestond – geen organisatie, geen propagandamiddelen, geen conceptie, eenvoudig niets: behalve enkele fanatieke jonge nationaalsocialisten die zich aan een schijnbaar hopeloze arbeid waagden, aan de nieuwopbouw van de nationaalsocialistische partij en de strijd voor het IVe Rijk!

Onder dezen was Gerd Lauck de eigenlijke leiderpersoonlijkheid. Welke fantasie, welke wilskracht en besluitkracht was ervoor nodig het privé-leven en het beroep op te geven voor een beweging die er nog helemaal niet weer was en die hij zelf pas in jarenlange strijd uit de grond zou stampen!

Hij organiseerde de eerste drukmogelijkheden, schiep met de NS-Kampfruf de eerste openlijk nationaalsocialistische krant van de naoorlogstijd, die nog altijd regelmatig verschijnt, hij ontwikkelde de conceptie van een in de propagandistische ondergrond werkende beweging op basis van de cel-gliederung, hij vond financieringsmogelijkheden – en met onvoorstelbaar geringe middelen kwam de strijd op gang en vond steeds meer aanhang in Duitsland. Daarbij weerstond Pg. Lauck consequent de verleiding, gezien het ontbreken van de politieke infrastructuur, zichzelf tot nieuwe Führer uit te roepen

of zijn kleine troep als nieuw opgerichte NSDAP voor te stellen – beide zouden een karikatuur van onze grote verleden zijn geweest!

Hij begreep zijn taak veeleer als dienst aan de toekomstige partij. Deze discipline, de voorrang van de partij, ook wanneer zij nog helemaal niet weer bestond, boven de ijdelheden van persoonlijk führerschap, deze afstand van de werving van persoonlijke aanhangers, het grondbeginsel dat leider en organisatie zich in de ogen van de activisten moeten bewijzen, hun vertrouwen moeten verwerven voordat zij omgekeerd dat kunnen eisen – dat alles zette Pg. Lauck in de wordende beweging door. Dat alles werd voor ons tot voorbeeld, nadat wij – voortkomend uit de NSDAP/AO – een legale arm van de nationaalsocialistische beweging schiepen en daarmee de strijd voor de partijnieuwoprichting een beslissende stap vooruit brachten.

Maar nooit mogen wij vergeten aan wie wij het te danken hebben dat een fundament voor dit opbouwwerk reeds was gelegd, de grondbeginselen van waarachtig nationaalsocialistisch führerschap weer bewust waren geworden – wij danken het aan Gerd Lauck en zijn NSDAP/AO. Hun betekenis voor ons werk is eenvoudig niet te overschatten – zonder deze strijd van Pg. Lauck in de jaren zeventig zou de eerste doorbraak in de jaren tachtig ondenkbaar zijn geweest. Hoewel sinds vele jaren onze gemeenschap de krantenkoppen beheerst en tot de leidende kracht van de nationaalsocialistische beweging is uitgegroeid, zijn wij toch steeds slechts de ene, de legale arm van één enkele, eenheidswillende beweging, waarvan de andere, de illegale arm, de NSDAP/AO onder leiding van Pg. Lauck blijft.

Ook dit deel van onze beweging heeft in de achterliggende jaren grote vorderingen gemaakt, beschikt vandaag over aanzienlijke technische en materiële mogelijkheden en – zoals reeds in het verleden – door de zetel in de Verenigde Staten over een juridisch onaantastbare positie die voor ons altijd een veiligheidsnet zal blijven. Zoals wij allen staat ook Gerd Lauck nog aan het begin van zijn strijdersleven als nationaalsocialistische leidinggevende kameraad en voor een afsluitende, historische waardering is het ook bij hem nog veel te vroeg. Maar de prestaties van de eerste 1½ decennium van zijn leidinggevende arbeid en zijn houding van waarachtig führerschap rechtvaardigen het hem reeds nu tot de grote leiderpersoonlijkheden van het nationaalsocialisme te rekenen die voor ons allen voorbeeld en aansporing zijn!

Wij hebben in dit hoofdstuk nationaalsocialistisch führerschap aan de hand van grote leiderpersoonlijkheden leren begrijpen – en daarbij die uitgekozen die de grootste verering waardig zijn en waarachtige voorbeelden voor ons vormen. Het waren naast drie historische leiders van de NSDAP drie leidinggevende kameraden van het naoorlogse nationaalsocialisme, en wel één uit iedere vandaag nog levende nationaalsocialistische generatie. Menselijk zouden al deze kameraden, die immers slechts een klein, zij het het indrukwekkendste fragment uit de massa nationaalsocialistische leiders vormen, nauwelijks tegenstrijdiger kunnen zijn, maar zij allen bewezen en bewijzen in hun leven bij alle verscheidenheid van hun taken en de historische voorwaarden en uitgangspunten van hun strijd de vormende kracht van de ethische beginselen van het nationaalsocialistische führerschap.

Zij allen waren en zijn in de allereerste plaats kameraden – zij waren en zijn elite, maar elite voor de gemeenschap. In hun leven verenigen zij de spanningsverhouding tussen elitevorming en volksgemeenschapsidee en maken zo waarachtig nationaalsocialistisch führerschap mogelijk!

Het Nieuwe Front

Om haar taak als politieke voorhoedeorganisatie van de Duitse natie te kunnen vervullen, moet de nationaalsocialistische partij uitgroeien tot een organische gemeenschap van die mensen die in hun leven de ethische beginselen van een van de drie verschillende uitdrukkingsvormen van het nationaalsocialistische mensbeeld verwezenlijken – arbeiderdom, soldatendom en führerschap. Alleen zulke mensen zijn werkelijk nationaalsocialisten en waardig partijgenoten van de NSDAP te worden en te blijven.

Het fundament van de partij vormen de arbeiders – dus mannen die op hun plaats en overeenkomstig hun neigingen en vermogens met alle kracht overeenkomstig het grondbeginsel "algemeen belang voor eigenbelang" geestelijk of lichamelijk voor de volksgemeenschap werken en zich daarbij aan de leidinggevende aanspraak van de partij onderwerpen. Het speerpunt in de strijd van de partij voor een nationaalsocialistische revolutie vormen de politieke soldaten – strijders die bereid zijn als ordensridders van het nationaalsocialisme alles te offeren en te wagen om de revolutie te dienen.

Wie op de hakenkruisvlag zweert, heeft niets meer wat nog van hem is!

De politieke generale staf, de geestelijke leiderorde van het nationaalsocialisme vormen de politieke leiders – leiders die als arbeider en strijder het vermogen hebben bewezen mensen te leiden, leiderpersoonlijkheden die tot een werkelijke volksche elite uitgroeien, niettemin echter altijd volksgenoten, partijgenoten en kameraden blijven en nooit persoonlijk eerzucht, maar steeds alleen de partij en daarmee onze heilige idee dienen. De totale nederlaag van de Tweede Wereldoorlog en de daaropvolgende volledige vernietiging van de NSDAP hadden deze organische gemeenschap vernietigd. Steeds zouden er ook in de naoorlogstijd nationaalsocialisten zijn, maar zij vormden niet meer de politieke voorhoedeorganisatie van de natie, omdat de partij er niet meer was en sinds het SRP-verbod ook geen pogingen meer werden gedaan haar te vernieuwen. Men geloofde kennelijk dat er geen nationaalsocialistische partij meer nodig was, dat men het NS-verbod slim kon omzeilen en op andere wegen en door tactische trucs Duitslands vrijheid kon herstellen. Maar het bleek in al deze lange jaren dat de weg van de Duitse natie naar vrijheid, eenheid en onafhankelijkheid alleen via de nieuwvorming van haar machtspolitieke voorhoedeorganisatie loopt. De nationaalsocialistische partij is drager van de levenswil van ons volk; zonder haar dooft deze wil uit en tuimelt Duitsland zijn ondergang tegemoet. Daarvan zou de tragische geschiedenis van de zogenoemde "nationale oppositie" sinds het SRP-verbod ons inmiddels overtuigd moeten hebben, die ongeacht tijdelijke schijnbloei niets anders is dan de geschiedenis van een onstuitbare neergang en een steeds wanhopiger afweer van vernietigende krachten.

Met de wedergeboorte van een nationaalsocialistische beweging, de nieuwe generatie, sinds 1968 werd de voorwaarde geschapen opnieuw tot de aanval over te gaan tegen deze krachten van de ons omringende minuswereld en het kwaad bij de wortel aan te pakken!

Dat alleen kan overleven en opbloei van onze natie mogelijk maken!

Verdere jaren waren noodzakelijk tot Duitslands nationaalsocialisten begrepen dat de wedergeboorte van idee en beweging alleen niet voldoende is en dat er geen nieuwe Führer als wondergenezer van de Duitse ziekte te verwachten is. De PARTIJ moet opnieuw verrijzen als het nationaalsocialisme een kans wil hebben zich opnieuw door te zetten.

Het blijft de historische verdienste van de NSDAP/AO onder Pg. Lauck dit te hebben ingezien en als grondbeginsel wijd en zijd te hebben doorgezet. Maar de cellenstructuur van de in de ondergrond werkende NSDAP/AO bood weliswaar de veiligheid het nationaalsocialisme in leven te houden en er propagandistisch voor te werven, maar geen realistische en afzienbare kans de partij werkelijk als handelingsbekwame politieke eenheid opnieuw op te richten.

De weg naar de concrete nieuwoprichting van de nationaalsocialistische partij wees pas onze gezindheidsgemeenschap, die ik op 8 mei 1977 in het leven riep en die sindsdien tot erfgenaam van de historische en tot kiemcel van de nieuwe NSDAP is geworden. Deze gemeenschap is de **Neue Front** – het politieke front voor de stralende wedergeboorte van de nationaalsocialistische partij.

Ver zijn wij in de bijna negen jaar harde en offerrijke strijd op dit frontdeel gekomen. De partijnieuwoprichting, aanvankelijk een ver en nagenoeg mythisch doel, ligt nu geheel concreet binnen ons bereik, ja zou vandaag al kunnen worden voltrokken. Toch wijzen wij een voortijdige nieuwoprichtingspoging van de partij af – pas wanneer Duitslands georganiseerde nationaalsocialisten zich overwegend aan onze politieke leidinggevende aanspraak onderwerpen en deze concreet beamen en wanneer onze gemeenschap zichtbare en objectieve politieke doorbraakslagen zegevierend heeft doorstaan, zal het tijd zijn deze vandaag al mogelijke nieuwoprichting ook werkelijk te voltrekken en daarmee onze ooit vermetele droom te verwezenlijken. De nieuw opgerichte nationaalsocialistische partij zal de wedergeboren NSDAP zijn en haar partijgenoten zullen dat weten. Zij zal weer drager zijn van de levenswil van ons volk en daarmee de voorhoede van onze natie en de volksgenoten zullen dat merken en uiteindelijk erkennen.

Daartegenover zal het slechts van geringe betekenis zijn of naar buiten toe nog tijdelijk andere namen en dekmantelbegrippen moeten worden gebruikt en of ook verdere tactische en schijnbare compromissen noodzakelijk kunnen worden. Op de geest komt het aan en op een door hem vervulde organisatie die daarom haar taak kan meesteren. Deze geest vormen wij in onze gezindheidsgemeenschap van de **Neue Front** – het is de geest van de nationaalsocialistische levenshouding, de geest van de ethische beginselen van nationaalsocialistisch arbeider-, soldaten- en führerschap, de geest die de wedergeboorte van de partij tot werkelijkheid laat worden.

Onze gemeenschap vernieuwde aanvankelijk consequent de geest van het politieke soldatendom in de traditie van de SA – want om de eerste etappes van deze lange weg met succes te kunnen gaan, was het nodig strijders en hun heldere zelfbegrip. De wedergeboorte van de SA mag vandaag als voltrokken gelden en heeft haar beproeving glansrijk doorstaan bij het verbod van de ANS/NA in december 1983 en daarna. Sindsdien concentreren onze inspanningen zich op de winning van begunstigende leden, scheppen dus het fundament van de partij, dat alleen door een toereikend en stijgend aantal eenvoudige partijgenoten kan worden verzekerd. Tegelijkertijd echter komen bij al dit werk en in al deze gevechten die kameraden naar voren die op de verschillende niveaus als leiderpersoonlijkheden werkzaam kunnen zijn.

Ons leiderskorps is in de strijd en in het dagelijkse werk geboren en bewijst zich daar dag in dag uit. Ook hier is uit de kleinste beginselen een bestands- en ontwikkelingsvatbare kern geschapen die vandaag het verdere lot van onze beweging in handen houdt. Van de eenheid en geslotenheid van dit leiderskorps hangt het af of de ontwikkeling ongestoord verdergaat of dat terugslagen ons kunnen verlammen en op eerdere ontwikkelingsstadia kunnen terugwerpen. Maar zelfs dan blijft de weg duidelijk en zal steeds weer worden gegaan tot het doel is bereikt.

Wij hebben het voorbeeld gegeven dat deze weg begaanbaar en kansrijk is. Van nu af aan zullen er steeds weer kameraden zijn die hem verder gaan en uiteindelijk het doel zullen bereiken.

Aan het einde echter staat de zegevierende nationaalsocialistische revolutie!

Widerstand

W

Die Neue Front

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek